

Lord

genaamd
De groote

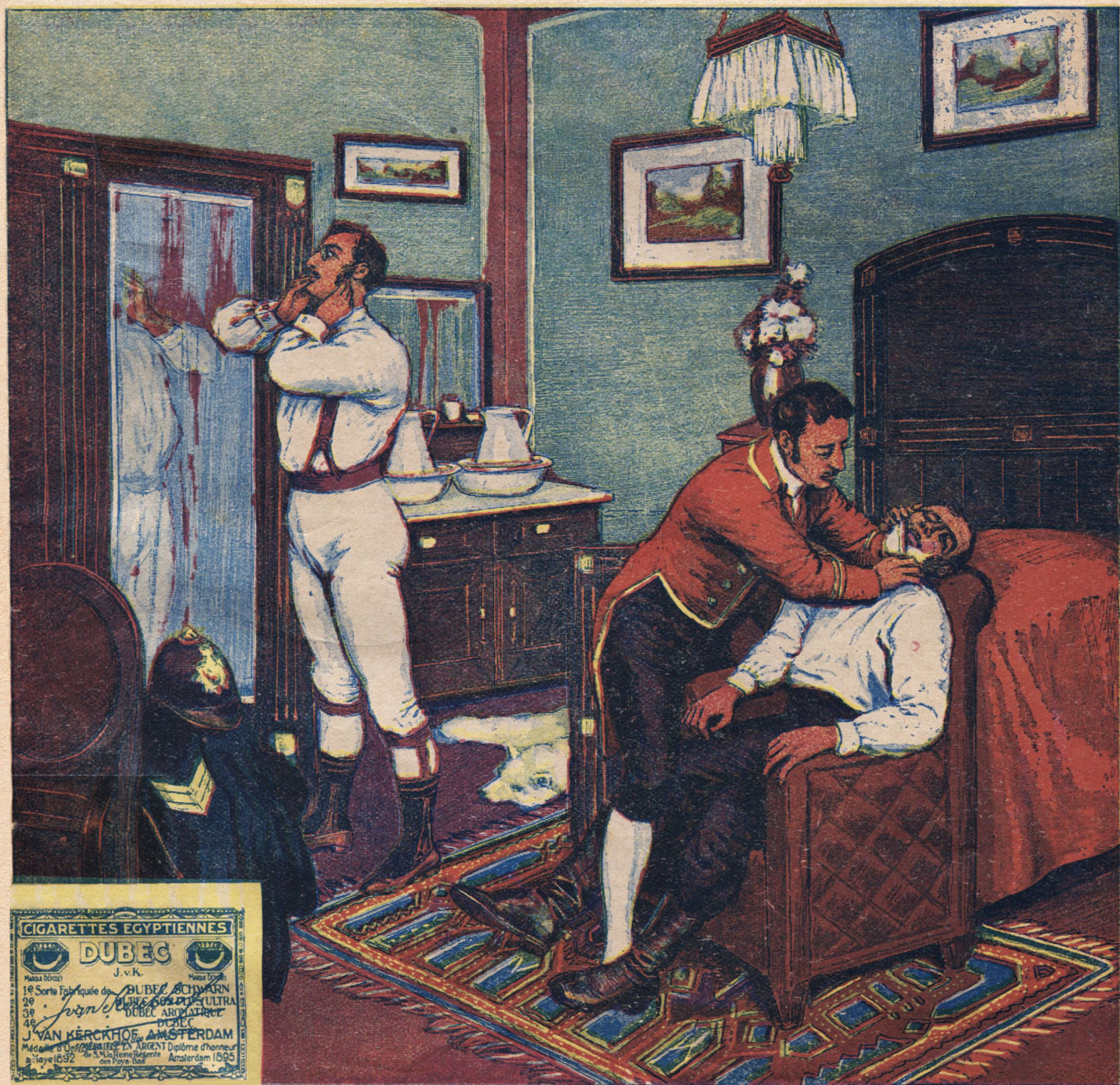
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 527

De verwisselde Detective

15 Cent

Met de handigheid van een tooneelspeler plakte John Raffles den baard op de wang.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE VERWISSELMDE DETECTIVE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Uit kwaad moet goed
geboren worden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Engine-square was vol geraas.

Massief stak het silhouet van het groote machine-fabrieksgebouw van de firma Hopp, Hopp & Co. af tegen de lucht. Een dof stooten en bonken, alsof een of ander voorwereldlijk, reusachtig dier binnen die muren was opgesloten en zich met geweld trachtte te bevrijden, klonk den voorbijgangers in de ooren en nu en dan, wanneer een deur openklepte en weer dichtsloeg steeg dat geraas tot een oorverdovend geloei, dat over een grooten afstand te hooren was.

De straten waren verlaten. Er had in den vooravond een koude, gure sneeuwacht gewoed, maar even later was de wind gedraaid, de kleine droge sneeuwkorrels waren allengs grooter geworden totdat een pluizige, donzige vlokkenval uit den zwarten hemel de straten in een ware modderpoel had herschapen.

Kort daarop was het gaan vriezen en nu waren die half ontdooide, half bevroren sneeuwmassa's verstand tot een vuilgele harde massa, waarop de voet van den voorbijganger voortdurend uitgled.

Engine-square was verlaten en het was er doods en stil. Alleen het licht uit de talrijke

Raffles 527.

vensters van de machinefabriek straalde uit in den avond en deden de somberheid van het plein nog meer uitkomen.

Was het buiten eenzaam en verlaten, binnen was het vol leven en bedrijvigheid. Boven alles uit hoorde men het regelmatige gestamp van het voorwereldlijk dier, dat echter niets anders was dan de reusachtige aandrijfmachine, in de machinekamer opgesteld en die, onder ontwikkeling van vier honderd paardekrachten alle wielen deed wentelen, alle drijfriemen deed zwiepen en evenals het hart het lichaam, de fabriek warmte en leven schonk.

Aan dat regelmatige gestamp van de aandrijfmachine waren alle geluiden in de fabriek ondergeschikt, hoewel er nu en dan boven dat geluid uit een ander geraas klonk, wanneer een der werklieden een werkstuk onderhanden had, dat, soms wit-gloeiend, onder luide hamerslagen in een zekeren vorm moest worden gebracht.

Dan zag men de arbeiders, nu eens hier, dan weer daar, te hoop loopen om met vereende krachten en met behulp van de loopkraan die zware stukken te verplaatsen, meestal in de richting van de montage-ruimte, waar de ver-

schillende stukken in elkaar werden gepast en geklonken.

In de montage-ruimte was het stiller. Daar werkten de geroutineerde arbeiders, die reeds jaren lang in de fabriek werkzaam waren, hun vak door en door verstonden en onder wier handen het stugge ijzer en staal als was werd en gevormd werd tot die wonderbaarlijke machines en werktuigen, die later op hun beurt weer voorwerpen zouden gaan voortbrengen tot vergemakkelijking en verfraaiing van het menselijk leven.

Onder die arbeiders was er een, die reeds langer dan veertig jaar in de fabriek werkte. Zijn haar was wit en zijn bewegingen waren reeds niet vlug meer. Maar zijn hand was nog vast en zijn hoofd was nog helder en algemeen beschouwden zijn medearbeiders hem als hun vraagbaak, die hun in elk voorkomend geval met zijn raad en daad kon bijstaan.

Deze man, Frans Werner geheeten, bevond zich op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, boven op een ladder, om daar een kussenblok na te zien, dat, naar hij vreesde, neigingen vertoonde om warm te loopen.

Boven op die ladder was het veel warmer dan beneden op den beganen grond. Ook klonken er de talrijke geluiden van de fabriek luid en oorverdoovender. Keek men om zich heen, dan zag men de wielen in allerlei richtingen wentelen en de riemen zwiepen, terwijl, wanneer men den blik naar beneden sloeg, het oog niets anders ontwaarde dan langzaam draaiende kamwielen en schuivende armen van schaafmachines.

De oude Werner, die vol moed naar boven was geklauterd en de hulp van zijn medearbeiders daarbij had afgewezen, omdat hij nog niet oud wilde zijn, werd evenwel, toen hij daar zoo als het ware midden in de fabriek, te midden van al dat rusteloos gedraai en beweeg, zweefde, duizelig.

Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd, sloot zijn oogen en een misstap doende, viel hij onder het uiten van een half gesmoorden kreet naar beneden, vlak naast een fraismachine.

Doordat hij zich in zijn val aan een stilstaande riem vastgegrepen had, was zijn val gebroken, zoodat hij er, zonder armen of beenen te breken, afkwam maar desniettemin staande was zijn toestand alles behalve benijdenswaardig.

Hij was op den grond getuimeld en daar deze uit gewone straatklinkers bestond, was hij tamelijk onzacht neergekomen, maar bovendien had hij zijn hoofd geschramd tegen een stalen plaat van de fraismachine, waardoor een wond was ontstaan, waaruit het bloed over zijn gelaat stroomde.

In één oogenblik was de arme kerel door zijn mede-arbeiders, die hem gaarne lijdten mochten, omringd. Zij zagen hem daar op den

grond liggen met vuil en bloed bedekt terwijl de fraismachine, die automatisch doorwerkte en onder toevoeging van overvloedig zeepwater stalen kamwielen uit het volle materiaal fraisde, het afgewerkte materiaal op hen deed neerkomen.

Zooals hij daar lag, was hij voor het oog van een leek, als werkman niet veel waard.

De mannen die hem omringden, beurden hem op en wischten met een zakdoek het bloed van zijn gelaat. De een zei dit, de ander zei dat, maar allen waren het er over eens, dat hij even moest rusten, wat drinken en zijn wonde uitwasschen.

Terwijl de groep mannen daar zoo stond, was uit een glazen kantoortje, dat aan het einde van de fabrieksaal stond, een heer gekomen, die regelrecht op het troepje mannen toetrad.

— Wat is hier te doen? — klonk reeds van verre zijn niet erg vriendelijke stem en de mannen bleven staan.

De oudste der werklieden wees nu op Werner en vertelde in een paar zinnen wat er gebeurd was, maar indien men verwacht had, dat de heer, die blijkbaar de eigenaar van de fabriek was, in zekere mate zijn medelijden, althans zijn belangstelling zou hebben getoond, dan zou men teleurgesteld zijn, want in plaats even te informeeren naar zijn lot, gaf hij op krachtigen toon bevel, dat de gewonde zich naar het schaftlokaal moest begeven en dat de andere arbeiders weer aan hun werk moesten gaan.

Zonder dat één ook maar een woord tegen durfde zeggen, gingen de mannen uiteen en zonder verder naar Werner om te kijken, begaven zij zich naar hun schaafmachine of draaibank.

Werner, nu en dan tegen een pilaar steunend, begaf zich naar het aangewezen lokaal en zette zich daar op een bank om even van den schrik te bekomen, vervolgens ging hij naar een hoek, waar een klein muurfonteinje was aangebracht en begon zijn wond, die gelukkig niet ernstig was, uit te wasschen.

Nog was hij hiermee bezig, toen de patroon, de heer, die zoeven uit het kantoortje was gekomen, binnentrad en zich naar Werner begaf.

— Wat zijn dat nu voor kunsten? — luidde zijn eerste, niet zeer vriendelijke vraag.

Zelfs Werner, die wel aan de hardvochtigheid van zijn patroon gewend was, klonk die toon onder de gegeven omstandigheden wat zonderling in de ooren en keek zijn meester een weinig verwonderd aan.

Deze vatte dit blijkbaar als een onwettigheid op, want hij viel uit:

— Kun je geen antwoord geven, Werner? Ben jij ook al door je kameraden vergiftigd

met al die anarchistische lectuur? Ik dacht dat jij daar te verstandig voor waart, maar ik zie dat ik me heb vergist. Trouwens ik heb me heelemaal in je bedrogen. Ik dacht, dat je een goed werkman waart en geheel vrij van sterken drank, maar als je zoo, zonder dat daartoe eenige aanleiding bestaat, midden in de fabriek van een ladder valt, dan schijnt daar nog al iets aan te mankeeren. In ieder geval kan ik een werkman, die aan zulke dingen onderhevig is, niet gebruiken en het spijt me wel, maar je moet maar zien, dat je een anderen werkkring vindt, die meer met je jaren overeenkomt. Kom straks maar even op mijn kantoor, dan zal ik je twee maanden loon geven en dan kan je meteen wegblijven.

Het is moeilijk te zeggen of Werner verbaasd dan wel bedroefd was. Maar in ieder geval stond hij een paar oogenblikken sprakeloos, waarvan zijn patroon, de heer Edwin Hopp gebruik maakte om het lokaal te verlaten.

Pas toen de deur met een harden slag achter zijn patroon was dichtgevallen, kwam Werner weer in zoo verre bij, dat hij begreep wat er gebeurd was.

Zijn eerste opwelling was zijn hardvochtigen patroon na te snellen, hem bij de keel te grijpen en hem toe te donderen, dat hij een schurk was, die zonder een greintje medegevoel en op een oogenblik, dat hij juist behoefte had gevoeld aan een vriendelijk woord, een werkman, die hem zes en twintig jaren lang trouw en ijverig had gediend, als een uitgeknepen citroen op straat wierp. Maar hij bedwong zijn opwelling, omdat hij begreep, dat hij zijn zaak daarmee eer slechter dan beter maakte.

Intusschen was dit voorval in staat geweest hem weer geheel van den val te doen herstellen en hij stond op, nadenkend wat hem te doen stond.

Naar het kantoor gaan en zijn loon van twee maanden halen? Neen, dat in geen geval. Hierdoor zou hij als het ware stilzwijgend te kennen geven, dat hij genoeg nam met hetgeen zijn patroon hem gezegd had en dat wilde hij niet. Liever nam hij geen cent loon aan, dan te erkennen, dat hij niet meer voor zijn werk deugde. Daarbij rekende hij er een weinig op, dat de Bond waarvan hij lid was, zich zijn lot zou aantrekken en er werk van maken. Neen, naar den patroon om zijn geld te halen, ging hij nu niet. Misschien dat daardoor woorden werden uitgelokt en hij moest oppassen, dat hij niet driftig werd, want dan kon hij wel dingen zeggen en doen, waardoor hij zijn zaak totaal bedierf. Het beste was, dat hij nu maar naar huis ging. Over een uur was de werktijd om en zouden de ploegen naar huis gaan, zodat hij, door een straatje om te loopen, zich

het voorkomen kon geven, dat hij ook van de fabriek kwam.

Hij wilde het namelijk nog niet aan zijn vrouw en dochter vertellen, want dan had je de poppen aan het dansen en misschien kwam de zaak nu nog wel in orde.

Door een zijdeur verliet hij de fabriek. Het was koud en guur weer en de kille wind striemde hem met onbarmhartige vlagen in het gelaat.

Werner trok zich de pet over de ooren en zette den kraag van zijn jas op. Hij rilde nu hij in eens uit de warmte in de koude kwam.

Diep in gedachten sloeg hij den weg naar huis in. Zijn gedachten waren niet van de aangenaamste. Alles wat hij den laatsten tijd ondervonden had, kwam hem voor den geest en alle slagen van het noodlot voelde hij dubbel zwaar op zich drukken.

Zonder dat hij het zelf wist, stond hij eensklaps voor zijn woning, maar het was zijn bedoeling niet binnen te treden; een uur vroeger dan gewoonlijk. Wanneer hij dat deed, zouden de vragen los komen en hij wilde nog niet spreken. Hij maakte rechtsomkeert en keerde op zijn schreden terug.

Wederom verviel hij in gepeins.

— Wat was het leven toch een ellende voor menschen zooals hij. Werken, altijd maar werken! Niet dat hij ontevreden was, verre van dien. Hij had altijd met plezier zijn werk verricht, maar hij vond het hard en bitter, dat hij na een welbestede leven nu zoo in eens op straat kon worden gezet door een patroon in wiens tijd zijn haren wit waren geworden en waardoor hem thans de kans op een anderen werkkring ontliep, want een zoo oud man wilde niemand meer aannemen.

Maar hij dacht ook nog aan andere dingen. Hij dacht aan zijn dochter Magda, een knappe blondine van negentien jaar, die hij, door elke cent van zijn loon uit te sparen, lessen had laten nemen, opdat zij het wat verder in de wereld zou brengen dan hij. Zij was op kantoor gekomen, waar zij in alle opzichten voldeed en er heerschte tevredenheid in het kleine gezin. Maar daar kwam op eens verandering in.

Zooals het meer gaat, had zijn dochter geluisterd naar de verleidelijke taal van een rijken, jongen man, die voorgaf haar lief te hebben. Zij beeldde zich in, dat zij hem beminde en dacht dat ook van hem, maar weldra bleek, dat het dien mooien mijnheer om heel wat anders te doen was en zij wendde zich met afschuw van hem af.

Gelukkig had zij steeds aan zijn verleidelijke stem weerstand weten te bieden, zoodat zij als een reine, jonge vrouw hare ouders nog in de oogen kon kijken.

Het had lang geduurd eer Magda haar vader den naam had willen noemen van den

deugniet, die haar had willen verleiden, maar eindelijk toch was het hooge woord er uit gekomen en Werner had tot zijn verwondering moeten hooren, dat het niemand anders dan Alfred Hopp, de zoon van zijn patroon was geweest.

Misschien had die kwajongen uit wraak over de weigering van zijn dochter hem wel bij zijn vader in een ongunstig daglicht gesteld, zoodat deze van de eerste de beste gelegenheid gebruik maakte om hem op straat te zetten.

Al voortwandeland was Werner aangekomen bij Blackfriars Bridge en daar hij nog steeds in gedachten verdiept was, vervolgde hij zijn weg, zonder acht te geven op zijn omgeving, zoodat hij ook den deftigen heer niet zag, die hem, nadat hij bij zijn woning rechtsomkeert had gemaakt, had gevolgd. Maar zooals gezegd, Werner lette niet op zijn omgeving. Wat konden hem de menschen schelen. Het was een meedoogenlooze wereld, waarin hij leefde, een ieder dacht slechts aan zich zelf, niemand trok zich iets aan van het leed van anderen.

Steeds bitterder werden zijn gedachten en op een gegeven oogenblik kwam het in hem op, dat hij nu eigenlijk nutteloos was geworden voor de maatschappij, die niet langer van hem gediend was. Maar als dat zoo was, zoo dacht hij door, dan is er hier ook geen plaats meer voor mij.

Het volgende oogenblik bleef hij staan en staarde over de lage borstwering in het zwarte, traag voortvloeiende water van de Theems. Als hij eens over de leuning sprong en een pijnloozen, snellen dood zocht in de golven? Als hij zich zelf het leven benam?

Hij rilde terwijl hij in het water keek en aan de gevolgen van zulk een daad dacht. Maar, alsof men zijn gedachten gelezen had, voelde hij eensklaps een hand op zijn schouder rusten. Hij wendde zich om en keek recht in het gelaat van den heer, die hem nu reeds langer dan een kwartier gevolgd was. Maar hij wist dat niet en keek den chic gekleeden heer verbaasd aan.

Deze wenkte hem zwijgend te volgen en het volgende oogenblik liepen zij samen aan de overzijde van de Theems in dat gedeelte van Londen dat Rotherhithe genoemd wordt.

Werner had onderweg een paar malen naar zijn metgezel gekeken, zich er over verwonderend, en zich afvragend wat die heer wel van hem hebben wilde, van hem, een arm werkmans, maar daar deze zwijgen bleef, sprak ook Werner geen woord en volgde lijdzaam zijn geleider.

In Rotherhithe zijn nog verschillende eenvoudige, doch fatsoenlijke koffiehuisen, die het oude karakter van Londen nog volkomen

hebben bewaard en de heer begaf zich met vasten tred, alsof het zijn voornemen was geweest naar deze plek toe te gaan, naar een dezer huizen, trad binnen en vroeg den naderenden waard om een aparte kamer, daar hij iets met zijn metgezel te bespreken had.

Een minuut later zat het ongelijke paar in een eenvoudig gemeubelde, maar goed verwarmde kamer, waar de heer een paar glazen ale liet brengen. Toen deze eenvoudige versnapering gebracht was, sloot hij de deur af en wendde zich tot Werner.

— Zeg me eens, vriend, welk groot verdriet u de gedachte ingaf zelfmoord te plegen? — vroeg de heer op den man af en op een toon, die geen tegenspraak duldde.

Werner echter was zóo verbaasd, dat hij het eerste oogenblik geen woord uit kon brengen.

De heer zag dat en glimlachte. Zonder te wachten, dat hij een antwoord kreeg ging hij voort:

— Gij zijt misschien verbaasd, dat ik u dit zoo op den man af vraag, zonder dat ge aan iemand uw voornemen daartoe te kennen hebt gegeven, maar laat ik u daarom aanstonds zeggen, dat ik mij verbeeld een groote menschenkennis te bezitten. Ik was er toevallig getuige van, dat ge de fabriek van Hopp, Hopp & Co. hebt verlaten op een uur, waarop den werktijd nog niet om was. Daarna zag ik u naar uw woning gaan, maar daar niet binnen treden, waarschijnlijk omdat ge uw vrouw niet wildet verschrikken met de mededeeling, dat gij ontslagen waart. Deze veronderstelling werd zekerheid toen ik u op de Blackfriars-bridge in het water zag staren met een blik, die mij door de ziel sneed. Daar ik u voor een fatsoenlijk man houd, schrijf ik uw ontslag toe aan een bijzondere omstandigheid. Hebt ge misschien twist gehad?

Werner, die zich verwonderde over de nauwkeurigheid, waarmee deze vreemdeling zijn toestand had geraden, schudde het hoofd. Hij wist nog steeds niet wat hij zeggen moest.

De vreemdeling hernam:

— Ik vraag dat omdat ik een wond zie aan uw voorhoofd. Zijt gij dan misschien gevallen?

Nu knikte Werner bevestigend en alsof deze vraag het tooverwoord was geweest, die zijn verbazing deed verdwijnen, brak hij in een woordenstroom los en vertelde den heer, die aandachtig toelisterde, al hetgeen hem het laatste uur was wedervaren. Daar de vreemdeling hem op onverklaarbare wijze vertrouwen inboezemde, sprak hij niet alleen over zijn verdriet, dat veroorzaakt werd door zijn ontslag, maar ook over zijn zorgen, waarmede hij terwille van zijn dochter was vervuld.

— Vertel mij alles, — had de vreemdeling gezegd en nu verhaalde Werner de geheele

historie van zijn dochter en het wangedrag van den zoon van zijn patroon.

— En het ergste is, mijnheer, — ging Werner voort, — dat mijn kind nooit meer gelukkig kan worden, want die Alfred Hopp wil uit wraak, dat Magda geen gehoor aan zijn verleidelijke stem heeft willen geven, haar de brieven niet terug geven, die zij in antwoord op de zijne heeft geschreven. Zooals het een fatsoenlijk meisje betaamt, heeft zij hem onmiddellijk al zijn brieven terug gegeven, maar op haar verzoek om de hare terug te mogen ontvangen, heeft de schurk haar in haar gezicht uitgelachen en haar toegevoegd, dat hij zoo dwaas niet zou zijn, daar die episteltjes hem wel zouden helpen haar stijfhoofdigheid te buigen. Natuurlijk staat er in die brieven heel veel, dat slechts dan toelaatbaar is, wanneer twee jongelieden elkaar lief hebben, maar dat anders geen pas zou geven. Welnu, die Alfred Hopp weet, dat mijn dochter ten huwelijk is gevraagd door dokter Arthur Marchner, een zeer bekwaam, maar niet rijk geneesheer, die met haar een huishouden wil opzetten. Hij vindt haar een flink meisje, waarin hij meer ziet dan in al die opgeprikte dametjes, wier handen verkeerd staan als zij eenig huishoudelijk werk moeten verrichten en die voor niets anders oog en oor hebben dan voor mooie kleeren en voor den klank van geld.

Magda heeft zijn aanzoek echter niet willen aannemen uit vrees voor Alfred Hopp, die haar zeer zeker, wanneer hij van dat huwelijk hoort, zal compromiteeren, (is dat het goede woord niet, mijnheer?).

Terwijl Werner sprak had hij den vreemdeling aandachtig gadeslagen en hij had bij zich zelf de opmerking gemaakt, dat deze heer een bijzonder knap uiterlijk had, dat de ware gentleman kenmerkte.

Zijn gestalte was lang en slank, zijn uiterlijk donker. Toen hij zijn glanzenden cilinderhoed afzette, zag Werner, dat zijn zwarte haren aan de slapen begonnen te grijzen, waaruit hij opmaakte, dat zijn geleider van middelbaren leeftijd was.

Het fijn besneden gelaat drukte vastberadenheid uit, terwijl zijn klare grijze oogen als het ware dwars door zijn ziel heen keken.

Werner had duidelijk gezien, dat die oogen bij het verhaal van zijn ontslag en bij de geschiedenis van zijn dochter hadden geschitterd en dat het wel leek alsof zij een glans aannamen van staal.

Toen hij uitgesproken had, nam de vreemdeling weer het woord en zei:

— Mijn beste vriend Werner, het verheugt me oprecht, dat het noodlot onze wegen heeft doen kruisen. Ik stel belang in je, waarde vriend en ook in je dochter. Ik zal jullie beiden helpen. Laat het hoofd vooral niet hangen

en denk er maar altijd om, dat uit kwaad goed moet geboren worden. Ik kan op het oogenblik nog niets zeker zeggen omdat ik alles eens goed moet nagaan, maar ik kan je wel verzekeren, dat alles terecht komt. Naar ik uit je verhaal heb meenen te mogen opmaken, heb je op het oogenblik nog geen geld- of broodsgedebrek, anders zou ik je willen verzoeken wat geld van mij aan te nemen, maar nu zou ik vreezen je daarmee te beleedigen. Ik doe dat dan ook niet. Ik verzoek je alleen mij goed op de hoogte te houden van alles wat er geschiedt en zal je daarvoor mijn adres geven. Ten slotte nog dit: Zeg niets van dit onderhoud aan je vrouw of je dochter en doe precies alsof je aan je werk bent gebleven door elken dag op den gewonen tijd van huis te gaan en op tijd thuis te komen. Verder moet je niet naar het kantoor gaan van den heer Hopp om je geld te halen, maar je meldt je overmorgen aan zijn particuliere woning, 's avonds om acht uur precies. Daar vraag je zoo deemoedig mogelijk of hij je weer aan het werk wil zetten.

Denk er om, ik vraag dit niet, omdat ik wil dat je je voor dien harteloozen man zult vernederen, maar omdat ik daar wat mee voor heb, waarover ik me nu nog niet kan uitlaten. Ik moet er echter op kunnen rekenen, dat je het doet. Heb je me goed begrepen?

Werner, die goed geluisterd had, knikte bevestigend met het hoofd en herhaalde:

— Dus overmorgen, 's avonds om acht uur!

— Juist! — zei de vreemdeling, legde een kaartje voor hem neer en stond op.

Terwijl Werner zich naar het licht boog om te lezen welke naam en welk adres op dat stukje carton stond, deed de heer de deur open en was verdwenen.

Werner wilde hem groeten, maar toen hij de deur wilde openen, merkte hij dat deze gesloten was. Hij verwonderde zich daarover, maar terwijl hij nog met den kruk rammelde, kwam de waard de deur open doen en op zijn vraag waar de vreemdeling was, antwoordde deze, dat hij heen gegaan was, na de vertering te hebben betaald.

Werner verliet het koffiehuis nu ook, maar bleef toen hij buiten gekomen was, onder een lantaarn staan, om den naam op het kaartje te lezen.

Lord Edward Lister

las hij.

Werner trok de wenkbrauwen hoog op. Hij herinnerde zich vaag dien naam meer gehoord of gelezen te hebben, maar het wilde hem niet te binnen schieten waar of in welk verband en terwijl hij hier nog over nadacht, hoorde hij Big Ben zes uur slaan.

Daar dit het uur was waarop de fabriek uit-

ging, zette hij er een stevigen stap in om op tijd thuis te zijn, zooals hij aan den vreemdeling beloofd had.

Vreemd, — dacht hij onder het loopen, — een lord nog wel, een voornaam heer dus. Nu, dat was ook wel te zien! Zoo'n aristocratisch gezicht en zulke fijne kleeren! Wat 'n toeval, dat die hem nu juist had moeten gadeslaan in zijn verdriet. De wonderen waren de wereld toch nog niet uit. Hoe heette hij ook weer? Lord Lis.... Lis....

Hij bleef even staan onder een lantaarn om nog eens naar den naam te kijken, daar die hem ontschoten was, maar terwijl hij het stukje carton voor zijn oogen bracht, liet hij het bijna van schrik vallen, want nu las hij een heel an-

deren naam. Hij zag duidelijk, dat er niets van een lord op stond en hij las:

John Raffles, Hampstead Heath
Queens Road 36, Londen.

Hij meende toch zeker, dat hij eerst een anderen naam gelezen had, iets met Lord er voor en in zijn verwondering draaide hij het kaartje onwillekeurig om. Nu zag hij met één oogopslag dat hij zich niet vergist had. Aan den anderen kant stond:

Lord Edward Lister

maar het adres luidde hetzelfde.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK II.

De vriend der armen en verdrukten.

Nadat de vreemdeling het koffiehuis in Rotherhithe verlaten had, stapte hij met vluggen tred de straten door, tot hij aan een taxistand kwam. Hier nam hij een auto naar Hampstead Heath en drie kwartier daarna stapte hij uit voor een fraai heerenhuis, dat zeer veel op een villa geleek.

Op de koperen naamplaat aan de deur stond: William Aberdeen.

Een ieder in de groote stad Londen had wel eens van dezen schatrijken, ietwat zonderlingen filantroop hooren spreken. Zijn milddadigheid was spreekwoordelijk en het bedrag der geldsommen, die hij reeds aan tal van instellingen van liefdadigheid had weggeschonken, klom tot in het fabelachtige.

Nu stond het boven twijfel vast, dat Lord Aberdeen zeer rijk was. Buitengewoon rijk zelfs. Want alleen zijn levenswijze wees daar al op. Maar ook zijn huis, dat fraai gebouwd en schitterend gemeubileerd was. Bovendien bezat hij nog verschillende landgoederen in Wales en Schotland. Ook zijn kleeren en liefhebberijen maakten het volkomen duidelijk, dat de brandkast van mylord goed gevuld moest zijn.

Maar toch verwonderde men zich er over, dat hij zulke belangrijke geldsommen jaar in

jaar uit kon wegschenken, daar hierdoor de grootste rijkraad ten gronde zou zijn gegaan.

Lord William Aberdeen wist dit ook wel en zorgde er daarom voor, dat zijn brandkast geregeld werd aangevuld. Hij hield daarvoor een eigenaardig systeem op na.

Hij deed zaken!

Wel geen zaken in den gewonen zin des woords, maar toch even voordeelig.

Zijn kantoor bevond zich op de eerste verdieping van het huis, dat hij nu ging betreden en zijn eenige kantoorbediende was Charles Brand, zijn secretaris en tevens zijn vertrouwde vriend.

Deze Charles Brand had niets anders te doen dan een register bij te houden, dat in den loop der jaren een aanzienlijken omvang had gekregen. Het bestond uit een aantal mappen, alle alfabetisch op planken gerangschikt en waarin Lord Aberdeen alle mogelijke gewenschte inlichtingen over personen en zaken kon krijgen.

Hij wilde namelijk ten allen tijde op de hoogte zijn van de gedragingen zijner medemenschen. Niet uit nieuwsgierigheid, maar alleen om te weten of zij rijk, dan wel arm waren en in het eerste geval, of zij hun rijkdommen goed besteedden.

Was dit laatste het geval, dan liet hij ze met rust, maar zoodra hij met zekerheid wist, dat er veel geld verdiend, maar nimmer één penning tot leniging van den nood van anderen werd gegeven, dan bemoeide hij zich er mee, door den bewusten persoon een bezoek te brengen. Niet overdag en op het visite-uur, maar liefst midden in den nacht, als niemand hem kon zien, als wanneer hij er toe overging de brandkast van den rijkaard, die niets voor zijn medemenschen over had, open te maken en aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Hij nam er dan zooveel uit als hij gedacht had dat met den rijkdom van den patient overeen kwam en vertrok weer even geheimzinnig, als hij gekomen was, alleen een briefje achterlatend, waarin de bezochte op de hoogte werd gesteld, waarom hem dit middernachtelijk bezoek was gebracht en dat zonder onderscheid altijd werd onderteekend met den naam John Raffles of Lord Edward Lister.

Hiermede is tevens verklaard waarom de vreemdeling, die Frans Werner dat eigenaardige dubbel bedrukte kaartje had gegeven en dus óf John Raffles óf Lord Edward Lister moest heeten, het huis van Lord William Aberdeen binnentrad.

Wie John Raffles en wie Lord Lister was, dat wist iedereen, van den rijksten beursman af tot den armsten straatjongen toe, maar van Lord William Aberdeen wist men alleen, dat hij een rijke filantroop was, terwijl niemand het in zijn hoofd zou halen te veronderstellen, dat deze drie namen aan één persoon behoorden.

Zoodra Lord Aberdeen de vestibule van zijn huis was binnengetreden kwam hem zijn secretaris Charles Brand met een vroolijken lach tegemoet.

Brand was in vele opzichten het tegendeel van zijn meester. Was laatstgenoemde lang, slank en donker, hij was daarentegen eer klein dan middelmatig en blond. Zijn gelaat was blozend en een paar blauwe jongensoogen staarden vroolijk de wereld in.

Hij kwam met uitgestoken handen zijn vriend tegemoet en weldra zaten beiden in de achterkamer, die op den tuin uitzag en die tot bibliotheek en werkkamer was ingericht, druk te praten.

Raffles, zooals wij hem zullen blijven noemen, vertelde Brand in alle kleuren en geuren wat hij dien middag had ondervonden en laatstgenoemde was hevig verontwaardigd over de handelwijze van Hopp, zoowel van Senior als Junior.

— Doe me het genoeg, Charly — zei Raffles ten slotte, en kijk in het register eens na wat die twee heeren eigenlijk voor sujetten zijn. Zij zijn tot dusverre aan mijn aandacht ontsnapt, maar ik heb er zoo'n idee van, dat ik

eens een bezoek aan de brandkast van de Hoppjes moet brengen.

Zij lachten beiden even over deze woordspeling en begaven zich naar boven, waar in de eetkamer een eenvoudig, maar keurig toebe-reid diner werd opgediend, dat beide vrienden zich goed lieten smaken.

Na den maaltijd begaven beiden zich weer naar beneden, waar zij zich geruimen tijd onledig hielden met het lezen van een stapel kranten en tijdschriften.

Tegen acht uur werd er gebeld en verscheen de kamerdienaar Gaston, die reeds sedert vele jaren in dienst was van zijn Lordschap met de boodschap, dat er een man was om mylord te spreken.

— Weet je wie het is Gaston? — vroeg Raffles, die niemand wachtend was en daarom zekerheid wilde hebben.

— De man noemde zijn naam, mylord, — zei Gaston, — hij luidde zoo iets als Web. . . Weller. . . ik kon hem niet goed verstaan.

— Aha, — zei Raffles, — waarschijnlijk Werner.

— Juist, mylord, — hernam Gaston, die zich den naam nu weer herinnerde.

— Uitstekend, Gaston, laat maar binnen. . . of neen, wacht even. Ik moet eerst even naar boven, ik zal wel bellen als je hem binnen kunt laten.

Raffles wenkte nu Brand hem te volgen en begaf zich naar boven, naar zijn kleedkamer, waar hij, behalve zijn gewone kleeren, ook nog een heele verzameling vermommingen had liggen, die hem onder alle omstandigheden van zijn avontuurlijk leven al heel wat diensten hadden bewezen.

— Ik vind het maar beter, Charly, — zei hij, dat ik hem Lord Aberdeen als een ander mensch voorstel. Je kunt nooit weten. Ik ken den man pas kort en alhoewel ik hem volkomen vertrouwd, is het toch beter geen voorzorgsmaatregelen te verzuimen.

— Wees zoo goed en verander jij je voorkomen ook een beetje.

In enkele minuten was de heer des huizes veranderd in een eerwaardigen, maar nog kaarsrechten grijsaard. Zijn haren waren wit en een kort geknipte baard en knevel bedekten het benedengedeelte van zijn gelaat.

Brand maakte door een kort blond snorretje op zijn bovenlip te plakken een heel andere persoonlijkheid van zich zelf.

Zoo vermomd kwamen zij beneden en belden Gaston, ten teeken, dat hij Werner kon binnenlaten.

Toen deze binnentrad keek hij met eenige verwondering naar den eerwaardigen, grijzen heer. Hij scheen niet goed te weten wat te zeggen; hij dacht waarschijnlijk, dat hij aan een verkeerd adres was aangeland.

Raffles zag dat, begon te glimlachen en hielp hem uit de verlegenheid.

— Mijn waarde vriend Werner, — zei hij op vriendelijken toon, — mijn naam is Lord Aberdeen. Ik heb zoo juist van een mijner verre kennissen vernomen, dat een zekere Lord Edward Lister heden middag met U heeft gesproken, waarna hij u mijn adres heeft gegeven om, als ge nadere mededeelingen had te doen over een zekere zaak, deze aan dit adres te richten. Ik treed op als zijn zaakwaarnemer en verzoek u vrijuit met mij te spreken. Deze heer, (hier wees hij op Brand) is mijn vertrouwde secretaris en van mijn zaken volkomen op de hoogte. Ge kunt in zijn tegenwoordigheid gerust spreken. En laat nu eens hoorren wat ge me te vertellen hebt.

— Niet veel goeds, mylord — begon Werner op bedroefden toon, terwijl hij een stukje papier uit zijn zak haalde. Lord Lister heeft me gezegd, dat ik al het nieuws dat zich voerde onmiddellijk moest komen vertellen en toen ik thuis kwam, hoorde ik van mijn vrouw, dat mijn dochter een briefje had ontvangen, dat zij haar moeder niet wilde laten lezen. Daarna is zij uitgegaan. Nu wilde het toeval, dat zij dat briefje op tafel heeft laten liggen en nu blijkt daaruit, dat die mijnheer Alfred Hopp, van wien U misschien wel het een en ander hebt gehoord van Lord Lister. . . .

Raffles knikte hier bevestigend met het hoofd.

— Ik ken dat heerschap, vriend Werner, — zei hij, — ga voort.

— Nu mylord, die mijnheer Alfred Hopp heeft haar verzocht om van avond in het Metropolitan Hotel te komen, daar hij haar iets belangrijks mede te deelen had en ik twijfel er niet aan of zij is er heen gegaan. Magda is een goed kind, maar een beetje te kinderlijk in haar goed vertrouwen en nu vrees ik dat. . . met het oog op. . . .

— Hebt ge het briefje daar bij U? — vroeg Raffles, terwijl hij zijn hand uitstreckte.

Werner knikte bevestigend en legde het stukje papier, dat hij uit den zak had gehaald, in de blanke hand van zijn gastheer.

Raffles las:

Mijn lieve, lieve Magda

Ik moet je van avond noodzakelijk nog eens zien en spreken, liefste. Er hebben zich belangrijke dingen voor gedaan, sedert ik den laatsten keer met je sprak. Kom van avond half negen in het Metropolitan Hotel. Noem den kellner mijn naam en hij zal je onverwijld in een vertrek brengen, waar wij ongestoord kunnen spreken. Je liefste wensch zal in vervulling gaan.

ALFRED.

Raffles vouwde het briefje, dat een walgelijke parfum verspreidde op en stak het in zijn zak.

— Het is heel goed dat je gekomen bent, vriend Werner, — zei Raffles, terwijl hij den werkmán vriendelijk toeknikte om hem op zijn gemak te stellen. Wees maar niet bang voor je dochter, hoor, alles zal zich nog wel ten beste schikken.

— U begrijpt, mylord, welke gevolgen het zou hebben, als dr. Marchner die brieven kreeg — zei Werner.

„Hoe verstandig en edelmoedig hij ook is — hij zou toch niet kunnen begrijpen, dat zij, die hij lief heeft, zulke brieven aan een ander heeft geschreven.

Het was beter geweest, als mijn dochter vanaf het begin eerlijk tegen hem was geweest, als zij hem alles had meegedeeld, — maar aanvankelijk had zij daartoe den moed niet en nu — nu is het te laat!”

Raffles had met saamgeknepen lippen naar de woorden van Frans Werner geluisterd.

„Zoo! En uw dochter hoopt blijkbaar, dat zij vanavond de brieven zal terug krijgen, waarvan haar geluk afhangt?” vroeg hij.

„Zoo is het! En ik vrees, dat hij haar een nieuwe hinderlaag heeft gelegd! — antwoordde Werner.

Raffles stelde hem daaromtrent gerust en zei, dat hij alles in het werk zou stellen om te voorkomen, dat die gewetenlooze schurk zijn dochter werkelijk kwaad zou kunnen doen.

— Reken er maar op, vriend Werner, — zei hij ten laatste, — dat we binnenkort bruiloft komen vieren en je kunt er verzekerd van zijn, dat ik dan ook op het feest kom.

Werner werd door deze woorden weer opgevroot en stond op om afscheid te nemen.

— Eerstdaags hoor je meer van me, — voegde Raffles hem nog toe.

Werner ging heen en werd door Gaston uitgelaten.

Toen hij weg was belde Raffles met de huis-telefoon Henderson op en verzocht hem zoo spoedig mogelijk met een gesloten auto voor te komen.

Zonder zijn vermomming af te leggen, stapte Raffles in en gaf Henderson het adres van het Metropolitan-Hotel.

Daar aangekomen zond hij de auto weg en stapte naar binnen.

Diep buigend naderde de oberkellner en toen Raffles den naam Alfred Hopp noemde, antwoordde de „ober” geen woord, maar geleidde den vreemdeling door een lange gang, naar een groot vertrek.

Voordat hij echter de zware gordijnen, die de kamer afsloten, op zij kon schuiven, voelde hij de hand van den gast op zijn arm.

„Wacht even! Ik — ik wensch de kamer hiernaast te betrekken!” — zei Raffles.

De kellner bracht den gast volgens diens verlangen naar het aangrenzende vertrek.

Raffles gaf zijn verdere bevelen, waarop de oberkellner vertrok.

Vervolgens ging hij weer naar buiten naar de corridor, waar hij zacht en voorzichtig de portière van het aangrenzende vertrek opende.

Opgewonden stemmen klonken in zijn oor.

Hij keek in het kleine vertrek, dat tooverachtig verlicht werd door de roodzijden kap van een schemerlamp.

Op tafel stonden wijnglazen en flesschen, vruchten en gebak.

Alfred Hopp zat op den divan, terwijl een jong, beeldschoon meisje met smeekend uitgestrekte armen voor hem stond.

Zij kon den ingang der kamer niet zien, terwijl ook Alfred Hopp met zijn rug naar de portière zat.

Met een enkele onhoorbare beweging was Raffles de kamer binnengegaan.

Zijn hooge, slanke gestalte was voldoende verborgen door den donkeren achtergrond.

Zoo bleef hij roerloos staan.

„Is het mogelijk, dat gij zoo wreed kunt zijn?” vroeg Magda Werner, terwijl haar groote, donker-blauwe oogen vol tranen stonden.

„Wat hebt gij aan de brieven? Waarom kwelt ge mij op zoo wreede wijze? Is het een genot voor u om mij en den man, die mijn gansche hart bezit, in het verderf te storten?”

Alfred Hopp haalde op tergende wijze langzaam de schouders op, terwijl hij zijn bleek, verlept gelaat oprichtte en het jonge meisje aankeek.

„Een genot? Ja, dat is het! Dacht je werkelijk, dat ik je hier heb laten komen om je de brieven te overhandigen? Ik denk er niet aan! Met deze brieven heb ik je in mijn macht. En ik laat je niet weer los — denk daaraan! Juist nu niet! Ik wil, dat je de mijne wordt! Je hebt mij altijd naar je laten smachten!

Juist omdat ik weet, dat je mij niet liefhebt, omdat een ander je zal bezitten, daarom eisch ik dit offer!”

Het jonge meisje stond sprakeloos tegenover haar beul.

Haar boezem hijgde en het zware blonde haar was gedeeltelijk losgegaan, zoodat een paar lange krullen over haar schouders hingen.

Zij keek radeloos om zich heen en zei met bijna klanklooze stem:

„Ik begrijp u niet!”

„Alfred Hopp rekte zich eens uit op den divan.

„Begrijp je mij niet? Je zult mij dadelijk begrijpen!

Zie je, er schuilt een bijzondere kracht in

mij! Ik vind zelf, dat ik een soort Mefisto, een duivel, ben!

Het is mij voldoende, als ik iemand ongelukkig kan maken! Waarom zal ik tegenover jou den edelmoedige spelen? Waarom zal ik mij berustend terugtrekken en plaats maken voor een ander? Ik denk er niet aan!

Als ik je later op straat tegenkom, als je wangen geverfd en gepoederd zijn en een eeuwig glimlachje om je lippen speelt — zie je, dan zal ik een duivelsche voldoening smaken!”

Hij keek haar met strakke, meedoogenlooze oogen aan.

Maar het jonge meisje scheen hem nog niet te begrijpen. Haar armen hingen slap langs haar lichaam neer en een uitdrukking van trots weerspiegelde zich in haar oogen.

Plotseling sprong Alfred Hopp op, stortte zich als een roofdier op haar, omklemde haar met zijn armen en — terwijl zij een kreet van ontzetting slaakte — riep hij lachend uit:

„Hier hoort niemand je, mijn duifje! Schreeuw zoo hard je kunt. Je bent in mijn macht!”

„Nog niet!” sprak een diepe, welluidende mannenstem.

En in hetzelfde oogenblik vloog Alfred Hopp, door een krachtige hand weggeslingerd, in een hoek der kamer.

Snikkend en sidderend snelde het jonge meisje naar den vreemdeling, die met zijn rijzige gestalte midden in de kamer stond.

Alfred Hopp was den eersten schrik te boven.

Met vlamme oogen en gebalde vuisten stond hij voor den vreemdeling.

„Ellendeling, schurk!” — riep hij uit.

„Waarom geeft gij mij de namen welke gij zelf zoo rijkelijk verdient?” antwoordde de Groote Onbekende met onverstoorbare kalmte, terwijl het jonge meisje hem angstig aankeek.

„Wij spreken elkaar nader, Alfred Hopp. Jij bent inderdaad een duivel, maar een, wien de noodige kracht ontbreekt. Jij bent een van die duivels, die men op een aambeeld moet leggen en met een helschen hamer in stukken slaan.”

En zonder den uitgang een oogenblik uit het oog te verliezen, nam Raffles den mantel van het jonge meisje van den muur.

Zij begreep hem en liet zich door Raffles in den mantel hullen.

Hij gaf haar een hand, die zij vol dankbaarheid aan haar lippen wilde drukken. Hij trok echter snel zijn hand terug, zoodat alleen haar brandende tranen zijn vingers bevochtigden.

„Spoed u naar huis terug, juffrouw Werner,” zei Raffles op ernstigen toon.

„Wacht gerust en kalm uw huwelijksdag af

en bedenk steeds, dat Raffles, de Groote Onbekende, over u waakt.

Blijf braaf — want reinheid is de eenige schat der armen!"

Magda Werner keek hem met haar groote, eerlijke oogen aan.

Zij knikte, zonder een woord te kunnen zeggen, daarop gleed zij door de portière en snelde als een hinde weg.

Gereed tot den strijd stonden de beide mannen nu tegenover elkaar.

„Hebt je de brieven hier?" vroeg Raffles met over de borst gekruiste armen.

„Neen! En al had ik ze hier, ik zou ze je niet geven, — Wie ben je? Ben je Raffles, de dief, de....

Maar Alfred Hopp kon zijn zin niet voltooien. Een harde slag in zijn gezicht deed hem suizebollen.

„Noodzaak mij niet, je nogmaals te kastijden," zei Raffles met dezelfde kalmte, die hem steeds kenmerkte.

„De oorvijs, die ik je daar juist gaf, was voor de belediging van zoeven.

Maar nu ter zake. Laat mij den inhoud van je zakken zien, ten bewijze, dat de brieven van Magda Werner niet hier zijn!"

Alfred Hopp stond op en met heimelijken angst keek hij naar den man, die hem met een enkele handbeweging in zijn macht had.

Hij gehoorzaamde aan het bevel van Raffles.

Het was waar, hij had de brieven thuis in een kast goed bewaard. Slechts een enkelen had hij bij zich, dien Raffles hem afnam.

„De andere brieven zul je mij ook geven, Alfred Hopp!" — zei Raffles kalm.

„Nooit!" — gilte Hopp in zijn machteloze woede.

„Jawel! Dat zal je wel! Maar waarom schreeuw je zoo? De kellner hoort je niet. Jij zult mij de brieven geven, ik, Raffles, voorspel je dat. Verder heb ik voorloopig niets met je te bespreken!"

Raffles maakte zich gereed om heen te gaan.

Op spottenden toon vroeg Alfred Hopp:

„En wanneer denk je, dat ik je die brieven zou overhandigen?"

Raffles dacht een seconde na.

„Op den dag van Magda Werners huwelijk."

„Ah! Kom je op de bruiloft?"

„Ongetwijfeld!"

Alfred Hopp drukte zijn lippen op elkaar, en een duivelsche trek verscheen op zijn gelaat.

Raffles knoopte zijn pels dicht en verliet het vertrek.

HOOFDSTUK III.

Inspecteur Baxter heeft wederom pech.

Den volgenden avond maakte Raffles zich gereed om uit te gaan. Hij had zich weer als een grijsaard vermomd en iedereen zou hem voor een oud-militair hebben gehouden, zoo kaarsrecht was zijn houding.

Het liep tegen half acht en hij begaf zich naar het woonhuis van den heer Edwin Hopp in Hyde Park Corner.

Hij liet zich daar heen brengen met een zijner eigen automobielen, die bestuurd werd door zijn chauffeur James Henderson, een soort reus en sterk als een Maciste.

Binnen het half uur stond hij stil voor de huisdeur van het fraaie gebouw, dat de heer Edwin Hopp bewoonde.

— Dat ziet er niet kwaad uit, mompelde Raffles in zijn baard, terwijl hij aanbelde.

Een livreaknecht maakte de deur voor hem open en nam zijn kaartje aan. Het droeg den

naam Graaf Palmhurst. Het was een der vele namen, die Raffles even gemakkelijk aannam, zooals een ander van een of ander kleeding stuk verwisselt.

De bediende liet hem in een kleine wachtkamer en kwam weldra met de boodschap terug, dat zijn meester den bezoeker gaarne te woord zou staan en hem in zijn kantoorvertrek wachtte.

De bediende ging hem voor en bracht hem door een lange marmeren gang, die over de geheele lengte met een breeden, rood-peluchen looper was bedekt, naar een deur, die hij, na aangeklopt te hebben, voor den bezoeker opende.

Op hetzelfde oogenblik, dat hij binnentrad sloeg er ergens een klok in huis, acht uur en tevens werd er gebeld.

— Dat zal Werner zijn, — mompelde Raf-

fles voor zich heen en trad het vertrek binnen.

Het eerste wat Raffles zag was een groote mahoniehouten lessenaar in het midden waaraan een tamelijk groote dikke man zat, in het zwart gekleed, met een wit vest. Een groote, gouden horlogeketting bungelde op zijn dikke buik, terwijl aan zijn middelvinger een dikke, gouden ring met een verbazend groote diamant schitterde.

Het verdere gedeelte van de kamer bleef in half donker gehuld. De vloer was een zoogenaamde parket en glanzend geboend. Daarop lag een dik Turksch tapijt, dat elken voetstap smoorde. De wanden waren met donker eikenhout besloten; hier en daar hing een schilderij in zwaar gouden lijst.

De heer Hopp, die achter zijn lessenaar zat, stond op, met het kaartje van graaf Palmhurst in zijn hand.

— Graaf Palmhurst, als ik mij niet vergis, — zei hij op vragenden toon.

Raffles boog toestemmend het hoofd.

— Mijn naam is Edwin Hopp, fabrikant. Heel aangenaam met U kennis te maken, waarmee kan ik U van dienst zijn?

Maar nog voor Raffles iets had kunnen antwoorden, kwam de bediende van zoeven de kamer binnen en deelde den heer Hopp mede, dat er iemand was om hem te spreken.

— Wie is dat? — vroeg Hopp op geïrriteerden toon.

— Een oude man, mijnheer, — antwoordde de bediende, — Frans Werner is zijn naam.

— O, die kan wel uitrukken! — meende Hopp. — Zeg hem, dat hij mij aan mijn kantoor aan de fabriek kan spreken. Ik heb trouwens bezoek en kan hem niet ontvangen.

— Pardon, — bracht nu graaf Palmhurst op bescheiden toon in het midden, — U moet het niet om mij laten. Naar ik meen te hooren, is het een oude man en heeft hij wellicht een heele wandeling moeten maken, om hier te komen. Doe mij het genoegen hem even te woord te staan. Het zal wel niet zoo lang duren en ik kan wel even wachten.

Hopp scheen er niet veel zin in te hebben, maar daar de graaf het hem aanraadde en hij het ook wel secuurder vond, om dien ontslagen werkman te ontvangen, als er nog iemand bij was, daar je die werkluï nooit kon vertrouwen, ging hij na eenig nadenken op dit voorstel in en zei den knecht, dat hij Werner kon binnenlaten.

De oude man, die, toen hij de kamer binnen trad, aanstonds zag, dat zijn onbekende weldoener reeds bij zijn gewezen patroon was, kwam beleefd groetend nader en begon onmiddellijk te spreken over zijn ontslag, terwijl hij zijn meester verzocht dat in te trekken, daar hij zich nog best in staat gevoelde eenige jaren met genoegen te arbeiden.

— Kom je daarvoor hier? — beet Hopp hem toe. — Als ik dat geweten had, zou ik je direct gezegd hebben, dat ik je hier niet kon hebben. Ik dacht dat je je loon van twee maanden kwam halen. Dat kan je krijgen en voor de rest geen nieuws. Wat wil je?

Werner wist niet goed wat te antwoorden en keek daarom in de richting van zijn weldoener. Hij zag duidelijk, dat deze dreigende gebaren tegen den fabrikant maakte en hem als 't ware te kennen gaf den rijkaard zijn portie te geven.

Hierdoor aangemoedigd kwam Werner los. Hij begreep, dat zijn weldoener hem juist op het uur had laten komen, dat hij er ook was, om te hooren wat Hopp zou antwoorden.

— Maar mijnheer Hopp, — hernam Werner, — ik had niet gedacht, dat ge zóó wreed zoudt zijn tegen een arbeider, die al zoo lang in uw dienst is geweest. Het ongeluk, dat ik heb gehad, was toch niet van veel betekenis en bovendien, ik meende, dat de verhouding van uw zoon tot mijn dochter...

— Wat? — riep Hopp verontwaardigd uit, zoodra hij Werner over zijn zoon hoorde spreken. — Wat?! Daar wil ik niets van hooren. Wie heeft jouw dochter gezegd, dat ze het met mijn zoon moest aanleggen? De duivel mag haar halen. Ik heb niets met al je praatjes te maken!

— Waarom spreekt U zoo hardvochtig over mijn kind? — vroeg Werner deemoedig ofschoon het hem moeite kostte, daar hij inwendig van woede kookte. — Uw zoon heeft toch de grootste schuld. Hij had moeten weten, dat...

Wederom viel Hopp hem in de rede.

— Spreek asjeblijft op een anderen toon over mijn zoon, — zei hij op dreigenden toon, terwijl de aderen op zijn voorhoofd opzwellen.

Werner wist niet goed wat hij doen moest en keek in de richting van den vreemdeling, die een kaartje uit zijn portefeuille had genomen en daar nu iets met een gouden potloodje op schreef. Toen maakte hij een beweging tegen Werner, dat hij nog wat door moest gaan met Hopp zijn vet te geven.

— Ik doe aan eerbied jegens uw zoon niets te kort, — zei Werner nu op wat vasteren toon, — terwijl hij zich oprichtte. — Mijn dochter heeft uw zoon lief gehad — innig lief gehad, totdat zij inzag, dat zij bedrogen werd en zij het ware karakter van uw zoon leerde kennen. Hij is de verleider en in plaats dat ik hier als smeekende sta, moest ik hier staan als aanklager. Alleen dan ook, omdat mijn kind rein en braaf is gebleven en omdat zij begrepen heeft, dat zij niet het slachtoffer mocht worden van een verdorven zoon van rijke lieden...

— Er uit! Maak dat je weg komt! —

schreeuwde nu Hopp, die van kwaadheid en woede bijna barstte. — Denk je dat ik nog langer lust heb je lasterpraatjes aan te hooren. Ik zeg je, er uit! Of ik zal je door mijn bedienden het huis uit laten smijten!

— Ik ga al, mijnheer! Ik ga al, — zei Werner, nu weer ineens deemoedig, want toen hij opkeek naar den vreemdeling om te zien, wat hij nu moest doen, zag hij, dat die op raadselachtige manier uit de kamer verdwenen was. Hierdoor voelde hij zijn moed weer zinken en ging met vrees in zijn hart heen.

Hopp was opgestaan en den ontslagen werkmán tot de deur gevolgd. Toen hij weg was wierp hij de deur in het slot met een daverenden slag en wendde zich nu naar den stoel, waarin Raffles had gezeten.

Men kan zich zijn verbazing voorstellén, toen hij dien stoel ledig zag. Hij had er niets van gemerkt, dat Raffles onder de redevoering van Werner onhoorbaar het vertrek en het huis uitgeslopen was.

— Hè? — zei Hopp halfvloed, terwijl hij den stoel naderde. — Zoeven zat die graaf Palmhurst nog in dezen stoel. Zou hij ongeduldig geworden zijn onder de praatjes van dien ouden kletsboek? Maar waarom is hij dan zoo stiekum weggelopen? Zou hij...

Hij zweeg plotseling, want hij zag, dat op het tafeltje, dat bij den ledigen stoel stond een kaartje lag.

Hopp nam het op en zag, dat er met potlood wat op geschreven stond. Hij nam zijn bril uit zijn zak, zette dien op zijn vetten neus en begon te lezen.

Reeds onder de eerste woorden verbleekte hij. Geen wonder! Hij las:

„Leelijke, gemeene schurk, die je bent. Ik „dacht wel, dat je wat op je geweten zoudt „hebben, maar ik heb er mij met eigen oogen „van willen overtuigen en nu heb ik gezien hoe „jij een eerlijk werkmán behandelt. Je moet „nu zelf maar de gevolgen van je daden dra- „gen. Het is je eigen schuld. Morgen, voor één „uur kom ik terug om je brandkast te lichten. „Ik heb je opgeschreven voor 5000 pond ster- „ling en ik ga niet weg vóór ik dat bedrag heb „en met dat fraaie exemplaar van een zoon „van je heb ik óók nog een appeltje te schillen, „maar dat zal ik wel met hém afmaken. Als je „weten wilt wie ik ben, luister: Ik heb mij hier „als graaf Palmhurst laten aandienen, maar in „werkelijkheid ben ik

Zie ommezijde

Met die woorden hield het potloodschríft op en werktuigelijk draaide Hopp het kaartje om en las nu in drukletters:

John Raffles,
bijgenaamd de Groote Onbekende.

Met een woedend gebaar smet Hopp het kaartje op den grond en trapte er op.

— Wat 'n fielt! — schreeuwde hij verwoed. — Dat is allemaal doorgestoken kaart, maar wacht maar, ik zal het dien Werner wel betaald zetten. Die komt er zóó niet van af.

Hij raapte het kaartje, dat hij op den grond geworpen had, weer op en bekeek het wat nauwkeuriger.

— Dat is een overtuigend bewijs, — mompelde hij en ging naar het telefoontoestel.

— Met Scotland Yard, juffrouw en een beetje gauw.

Zelfs tegen de telefoonjuffrouw kon Hopp niet nalaten te snauwen.

Daar hij niet onmiddellijk antwoord kreeg, tikte hij nog eenige keeren op den haak, hetgeen geen andere gevolgen had dan dat hij nog wat langer moest wachten.

Maar eindelijk kreeg hij dan toch verbinding en vroeg nu om den dienstdoenden inspecteur te spreken.

Het toeval wilde, dat inspecteur Phileas Baxter, die sedert Raffles op het tooneel van de wereldstad was verschenen, hem bestreden en gezocht had, dienst had en deze waardige man, die alleen het groote gebrek had, dat hij meende tot alles in staat te zijn, haastte zich naar de telefoon om den fabrikant Hopp te woord te staan.

Toen hij hoorde wat Hopp te vertellen had helderde het gelaat van Baxter op.

— Heeft hij U zelf een bezoek gebracht en gezegd, dat hij morgen voor één uur zal komen om U te bestellen?

— Nu, gezegd heeft hij het me niet, — antwoordde Hopp, maar hij heeft het me geschreven. Ik heb zijn kaartje in mijn hand.

— O, dat is prachtig, mijnheer Hopp, — zei Baxter.

— Zoo! — zei Hopp verontwaardigd, — vindt U dat maar prachtig! Ik vind het alles behalve prachtig, want ik ben er niets op gesteld om begapt te worden.

— Ik zeg dat alleen uit een vak-oogpunt, m'n waarde heer Hopp, — hernam Baxter, ik vind het dáárom prachtig, omdat Raffles zeer zeker woord zal houden.

— Prettig! — zei Hopp nu weer. Ik zou veel liever willen, dat hij niet gewoon was zijn woord te houden.

— Dat moet U niet zeggen, mijnheer Hopp, — hernam Baxter, — want dan zouden wij hem zeker niet in handen krijgen. Nu hebben we een prachtkans. Heeft hij U niet gezegd wanneer hij komt?

— Vóór morgen één uur, staat er op het kaartje.

— Ja, maar ik bedoel het juiste uur.

— Toe maar, wilt U nog meer weten? Misschien de minuut en de seconde ook? Ik vind het al welletjes en ik reken er vast op, dat U alle voorzorgsmaatregelen zult nemen om dien smeerlap, dien gauwdief in te rekenen.

— Ja wel, mijnheer Hopp! Natuurlijk, mijnheer Hopp, maar ziet U... maar... dan zullen we den geheelen nacht uw kantoor moeten bewaken. Want dan is het best mogelijk, dat hij van nacht komt inbreken.

— Ja, hoor eens, inspecteur, dat zijn mijn zaken niet. Daar dient U voor te zorgen! De technische zijde van de zaak ontgaat mij heelmaal. Ik heb U gewaarschuwd en dat is voldoende, U moet nu maar zien wat U doet, maar ik reken er vast op, dat men zich niet aan mijn eigendommen zal vergrijpen.

— Ja maar, mijnheer Hopp... halo, mijnheer Hopp, halo!

Baxter kon schreeuwen en razen zooveel hij wilde, maar hij kreeg geen gehoor meer. Het was duidelijk. De heer Hopp was ongeduldig geworden en had de telefoon aan den haak gehangen.

Den volgenden ochtend, toen de heer Hopp naar zijn kantoor ging, vond hij een legertje politie-agenten, zoowel in burger, als in uniform, om zijn kantoor en fabriek verzameld. Zij stonden onder bevel van inspecteur Baxter, die met hen den geheelen nacht de gebouwen had bewaakt. Er had zich echter niets bijzonders voor gedaan en toen dan ook het kantoor werd geopend, bleek, dat de brandkast onaan-geroerd was gebleven.

Raffles had zijn belofte dus nog niet ingelost. Maar zij waren het er allen over eens, dat daarvoor nog alle tijd was. Het was pas negen uur, dus moesten er nog 3 uren verlopen, alvorens men kon zeggen, dat Raffles zijn dreigement niet ten uitvoer had gebracht.

Baxter stelde den heer Hopp voor, dat hij nu maar naar zijn bureau zou teruggaan, om wat rust te nemen, want dat de bewaking van het kantoor overdag en gedurende de drukke kantooruren toch zeker wel aan den heer Hopp zelf en diens personeel kon worden toevertrouwd. Bovendien vond Baxter het niet waarschijnlijk, dat de meester-dief, al was hij ook nóg zoo knap in zijn handwerk en nóg zoo brutaal, het toch zeker niet zou wagen om overdag een poging tot inbraak te wagen.

De heer Hopp liet den inspecteur kalm uitspreken, maar maakte alleen de opmerking, dat hij vrij was om te doen en te laten wat hij wilde, maar dat hij de verantwoordelijkheid niet op zich nam.

— Als ik goed begrijp wat Raffles is, — zei hij, dan moet ik zeggen, dat hij nergens voor

staat en zeker zijn belofte gestand zal doen. Daar hij van nacht niet heeft ingebroken, zal hij natuurlijk probeeren het overdag te doen. Hij heeft nog drie uur den tijd en misschien komt hij wel in een of andere vormomming mijn kantoor binnen, zoodat ik hem niet herken. In ieder geval, als ik bestolen word dan zijt gij daarvoor verantwoordelijk, want ik heb U gewaarschuwd en moet er dan uw superieuren van in kennis stellen. U moet nu zelf maar weten wat U doen moet.

Inspecteur Baxter moest bekennen, dat tegen deze redeneering niet veel was in te brengen en besloot dan ook maar, ofschoon hij bijna omtolde van den slaap, tot twaalf uur op het kantoor van den heer Hopp te blijven.

— Mag ik dat kaartje eens lezen? — vroeg inspecteur Baxter, nadat hij alle politiemannen op vier detectives na, naar huis gezonden had.

— Met genoegen, — zei Hopp en hij gaf den inspecteur het stukje carton, dat zoo'n geweldige opschudding op het politie-bureau en ook op het kantoor van den heer Hopp teweeg had gebracht.

Baxter bestudeerde het schrift en twijfelde er geen oogenblik aan of het kaartje was werkelijk afkomstig van den Grooten Onbekende. Hij had maar al te veel reden, om het fraaie, loopende schrift aanstonds te herkennen.

Onwillekeurig las Baxter, hetgeen op het kaartje stond, luid voor.

Fabrikant Hopp keek om met een lichte rilling, toen hij den naam van Raffles hoorde herhalen en hij had een gevoel alsof de Groote Onbekende al in het bureau rondspookte.

Maar niemand was aanwezig dan de vier detectives, die onder leiding van Baxter de brandkast bewaakten.

De inspecteur lachte, toen hij het kaartje had gelezen.

„Dat is nu wel een beetje te groote dwaasheid! — zei hij. Het is onzin! De Groote Onbekende denkt overal mee te kunnen spotten, maar dezen keer zal hij zich toch eens leelijk in de vingers snijden! Ik, inspecteur Baxter, zal hem op heeterdaad betrappen, hem de hand op den schouder leggen en zeggen:

„Waarde Raffles, het is ons een groot genoegen, dat ge ons hebt opgezocht! Wij zullen ons best doen, u zoolang mogelijk bij ons te houden!”

Allen lachten om deze flauwe grap.

In hetzelfde oogenblik ging de deur open.

Het werd doodstil, want de politiemannen gingen de kamer uit.

De portier trad binnen en bracht een visitekaartje.

„Frits Reinhard, ingenieur,” las Hopp, „laat maar binnenkomen!”

Even later trad een slankgebouwde jonge-

man binnen, keurig gekleed, het haar in het midden gescheiden.

„Ingenieur Reinhard,” stelde hij zich voor. „Ik kom namens de firma Kohlenhorst en Riffing, om met u te onderhandelen over een af te sluiten contract betreffende ijzer en staal.

„Ge weet, mijnheer Hopp, dat de markt op het oogenblik zeer flauw is en dat ge van de gelegenheid moet profiteeren.

De ingenieur sprak nog over verscheidene andere dingen.

Terwijl hij sprak naderde hij, schijnbaar geheel toevallig, de brandkast, keek eens naar de constructie, terwijl hij onophoudelijk verder redeneerde en liet de rechterhand langs het zeer ingewikkelde slot glijden, alsof hij naar een geheime veer zocht.

„Halt!” schreeuwde nu Hopp plotseling en in het volgende oogenblik reeds had hij de revolver gegrepen, die op zijn schrijftafel lag en hield deze den ingenieur onder den neus.

Deze maakte een sprong zijwaarts en sloeg den uitgestrekte arm van den fabrikant naar boven.

„Zijt ge gek geworden?” riep de ingenieur uit. „Help! Help!”

„Wij komen al!” liet nu inspecteur Baxter zich hooren, die zich met de detectives in het aangrenzend vertrek had verstopt en thans voor den dag kwam.

In een oogenblik was de geheimzinnige ingenieur door hen omringd en vastgehouden, zoodat hij geen beweging kon maken.

„Gij zijt Raffles,” zei Baxter kortaf.

De ingenieur keek den inspecteur met groote oogen aan.

„Raffles? Ik Raffles? Neem me niet kwalijk, maar ik geloof dat ge krankzinnig zijt! Ik ben ingenieur Reinhard, begrepen? „En als ge me niet onmiddellijk loslaat zult ge er meer van hooren!

„Geen uitvluchten!” antwoordde Baxter op strengen toon, „ge zijt op maar al te opmerkelijke wijze de brandkast genaderd.”

„Natuurlijk! Ze trok mijn opmerkzaamheid!”

„Aha! Zoozoo! Ge wildet de constructie van het slot leeren kennen!”

„Juist. Is dat misschien verboden?”

„Nee. Maar waarom stelt ge er zooveel belang in?”

„Omdat mijn firma brandkasten fabriceert en ik dus in dat artikel belang stel.

Maar de inspecteur noch Hopp geloofden dit praatje en de rechercheurs brachten den gevangene in een aangrenzende kamer om hem, als het donker zou zijn geworden, zonder dat het opzien baarde aan de justitie over te leveren.

Nauwelijks hadden de detectives met hun gevangene de kamer van den directeur verla-

ten, of de portier trad wederom binnen met een kaartje in de hand.

Met eenig wantrouwen nam Mr. Hopp het aan, maar zijn gelaat helderde op, toen hij las wat er op gedrukt stond. Hij las:

J. R. MOURIS

Inspecteur de la Sureté générale
Française Paris.

Dat was dus een Fransche detective, die waarschijnlijk in verband met die Raffleskwestie, die wel de geheele wereld op het oogenblik scheen bezig te houden, bij hem kwam informeerden.

— Laat monsieur Mouris onmiddellijk binnentreden, — zei Hopp, terwijl hij zijn handen wreef. Hij vond het in hooge mate geruststellend, dat nu ook de Fransche politie zich met de zaak inliet. Niet alleen dat hij daardoor geen gevaar liep zijn geld kwijt te raken, maar het zou tevens er toe leiden, dat die gevaarlijke inbreker voor onbepaalden tijd gevangen werd gezet, zoodat men voorloopig niets van hem te vreezen had.

De portier was intusschen naar de wachtkamer gegaan en sprak den bezoeker aan:

„Mr. Hopp wacht u, sir!”

De bezoeker trok zijn handschoenen uit en volgde hem.

Vijf paar oogen richtten zich toen hij binnentrad doorborend op hem. Hij gaf den fabrikant de hand:

„Ge hebt op mijn kaartje reeds gezien, mr. Hopp,” begon hij, „dat ik detective ben. De Fransche politie stuurt mij. Ik wil en moet Raffles vangen tot elken prijs. Ha” — detective Mouris keek eens naar de rechercheurs — „ik zie, dat ge er voor gezorgd hebt, dat Raffles op waardige wijze kan worden ontvangen! Dat is goed! Heel goed! Maar vertel mij eens, inspecteur” — Mouris wendde zich tot Baxter, die, met half overtuigden, half wantrouwenden blik toekeek — „ik hoorde, dat ge hier met vier rechercheurs waart gekomen. Waar is de vierde?”

Mouris sprak op zoo beslist toon, dat Baxter geen antwoord kon weigeren.

„Wij hebben Raffles al gesnapt, mijnheer Mouris, ten minste, we zijn zoo goed als zeker van de zaak. We hebben in ieder geval iemand, die sprekend op hem lijkt en verdachte allures er op na houdt.”

Detective Mouris keek verrast op.

„Hebt ge hem al? Maar monsieur Baxter, dat zou een schitterend succes zijn! Laat mij dien knaap eens zien!”

„Met alle genoegen, monsieur Mouris!” antwoordde Baxter en hij bracht den detective naar het aangrenzend vertrek.

Nauwelijks had Mouris den gevangene aangezien of hij riep in de grootste opwinding:

„Dat is hij, mr. Hopp, dat is hij! Mijn hand er op, dat is Raffles!”

Detective Mouris leunde daarbij met beide handen op de schrijftafel van Hopp en terwijl de rechercheurs, die om de brandkast heen stonden, den detective in het gelaat keken en ook de fabrikant hem in de oogen zag, gleed de hand van den Franschman tastend over het groene laken van de schrijftafel en liet het chèque-boek der firma Hopp, Hopp en Co., waarin nog een vijftal blanco-chèques zaten, die de fabrikant voor zijn procuratiehouders reeds ondertekend had, in zijn mouw glijden.

„Zijt ge er zeker van, dat het Raffles is? Hebt ge hem herkend?” vroeg Hopp. „Dat zou een groote geruststelling zijn, want ik wil eerlijk bekennen, dat ik tamelijk ongerust ben geworden! Waar ik heen kijk, meen ik Raffles te zien!”

Detective Mouris maakte een afwerende handbeweging.

„Maak u niet bezorgd, mr. Hopp! Het is Raffles! Ik zal dadelijk naar het telegraafbureau gaan om den Parijschen bladen deze reuzenvangst te berichten! Inspecteur, ge zult de held van den dag zijn, ik voorspel het u!”

„Heel vleiend voor mij, mijnheer Mouris!” antwoordde Baxter, terwijl hij dankbaar boog.

Detective Mouris stak zijn linkerhand in den zak, hield ze er eenige oogenblikken in, haalde toen zijn horloge te voorschijn en zei:

„Drommels! Half elf! Ik moet mij naar het telegraafkantoor haasten! Excuseer mij, mr. Hopp! Ik kom zeker terug. Ik moet nog eens het genoeg hebben, u te bezoeken! Tot weerziens, inspecteur! Wij zullen elkaar nog wel eens spreken!”

„Te veel eer,” antwoordde Baxter, die in de wolken was over den lof, hem door zijn Franschen collega toegezwaaid.

Geruischloos opende de portier de vleugel deur voor monsieur Mouris.

Maar deze kwam nog even terug.

„Is 't veroorloofd, mr. Hopp”, vroeg hij, „dat ik even van uw telefoon gebruik maak?”

„Met genoegen!”

Mouris ging naar de schrijftafel, nam de telefoon en riep het Palace Hotel op.

„Is daar de portier? Hier detective Mouris! Wilt ge mijn koffer van mijn kamer laten halen? Om twaalf uur ga ik naar Parijs terug!”

Mouris dankte glimlachend en knipte terwijl hij den microfoon aan den haak van het apparaat hing den draad door, zoodat het toestel uitgeschakeld was.

Niemand had het opgemerkt en hij vertrok.

„Een nette kerel,” meende Hopp, „die Franschen zijn toch kwieke lui!”

Baxter antwoordde:

„Maar Raffles hebben ze toch niet gesnapt, mr. Hopp!”

Toen keek hij eens met grimmigen blik naar de deur, waarachter ingenieur Reinhard zat, bewaakt door een rechercheur, die hem geen seconde uit het oog verloor.

Mouris intusschen was op straat aangeland.

Daar vond hij een jongeman, die hem opwachtte.

„O, ben je daar al, Charly! Dat is mooi op tijd!”

„Hier heb je vier chèques. Vlieg naar de Bank van Engeland, boy en laat je het geld uitbetalen. Wacht, ik zal de chèques eerst invullen. Twintig duizend en twintig duizend is veertig duizend en vijf duizend, is vijf en veertig duizend pond.

„Wacht nog even, Charly!”

„'t Is beter, dat je niet naar het hotel terug gaat. Wij zien elkaar vanavond in mijn huis in Victoria street wel terug. Tot straks dan!”

Charly Brand, de secretaris van Raffles — want deze en niemand anders was de detective Mouris, zooals de lezers wel begrepen zullen hebben, groette en ging heen om de chèques te innen.

Raffles echter ging naar het naastbijgelegen telefoonbureau en liet zich verbinden met de Bank van Engeland.

„U spreekt met de machinefabriek van Hopp, Hopp en Co. Hier Hopp. Ik wilde u even zeggen, dat u over een kwartier eenige chèques ter inning zullen worden aangeboden! Dat is accoord. U kunt het geld uitbetalen. Goeden dag!”

Hij ging nu weer de straat op, stapte een café binnen, liet zich papier en inkt brengen en schreef het volgende:

Inspecteur Baxter, p/a den
Heer Hopp, fabrikant.

Ik raad u aan, beste vriend, den jongeman die bij u gevangen zit, dadelijk vrij te laten, als ge niet in groote onaangenaamheden wenscht te komen. Voorts groet ik u vriendelijk, inspecteur, en ik geef u de verzekering, dat ge morgen de held van Londen zult zijn! Voor uw gewaardeerde hulp bij het nakomen van mijn belofte, dank ik u hartelijk.

JOHN RAFFLES.”

Toen schreef hij een tweeden brief aan mr. Hopp:

„Wilt ge u bij de Bank van Engeland ervan overtuigen, dat ik mijn belofte reeds grootendeels ben nagekomen? Ik dank u voor uw tegemoetkoming en hoop, dat wij elkaar spoedig zullen weerzien. Het geld,

waarvan gij veel te veel bezit en dat ik, naar aanleiding van mijn belofte gehaald heb, zal ik matig gebruiken en daardoor een klein deel der schuld afdoen, die gij tegenover de armen op u hebt geladen.

JOHN RAFFLES."

Raffles liet een kruier komen, gaf hem beide brieven en keek op zijn horloge.

"Tien minuten vóór elf! De man heeft vijf minuten noodig om de brieven te bezorgen. Twee minuten later zit Baxter mij al achterna — ik heb dus nog drie minuten om mijn belofte heelemaal na te komen."

En Raffles stak een sigaret aan, betaalde zijn koffie en slenterde langzaam naar het kantoor van Hopp, waar hij zich in de portiek van een nabijzijnd huis verborg. Drie minuten later overhandigde de portier de beide brieven, die door den kruier gebracht waren.

Baxter en Hopp openden en lazen het schrijven terzelfder tijd.

En ook gelijktijdig lieten zij het papier vallen en keken elkander aan met onbeschrijflijke gezichten.

Toen strekte Hopp beide armen in de lucht als een drenkeling, terwijl hij donkerrood in het gelaat werd.

"Dat is uw schuld, inspecteur", brulde hij, en hij nam de telefoon. Als razend tikte hij op den haak. Maar hij kon geen gehoor krijgen.

Toen vloog hij naar het lokaal, waar zijn klerken zaten te werken en probeerde het daar met het telefoontoestel. Nu kreeg hij onmiddellijk gehoor en vroeg aansluiting met de Bank van Engeland.

"De Bank van Engeland! — Spreek ik met de Bank? Hier Hopp en Co. Hebt ge de chèques? — Wat? — Hebt ge al uitbetaald? In naam van alle levende duivels — heb ik u soms opdracht gegeven? — Hoe komt ge er bij! — Wat? — Hebt ge zeven keer getelefoneerd? — Geen antwoord gekregen? Ach — —"

Hopp gooide de microfoon op tafel, zodat hij middendoor brak. En terzelfdertijd ging den fabrikant een licht op, zoo groot als een elektrische booglamp. Toen hij in zijn kamer terug was, keek hij naar zijn toestel en riep uit:

"Hij heeft de telefoondraad doorgesneden! De chèques heeft hij me ontstolen! En dat alles voor mijn oogen! Maar voor den duivel, waarvoor staat gij dan hier met vier detectives om mijn brandkast te bewaken! O, die Raffles! Heel Londen maakt hij gek!" schreeuwde Hopp uit.

Nu gooide Baxter het hoofd in den nek.

"Wie de schuld heeft? Gij zelf, mr. Hopp! Hebt gij dien Raffles niet dadelijk de hand gegeven? Gij hebt ons al die ellende berokkend! Maar nu ook is het met hem gedaan —

heeft zijn laatste uur geslagen. Hij heeft zich zelf in onze handen overgeleverd!" Wij weten, dat hij in het Palace-Hotel logeert!

Baxter vloog naar de deur, stiet ze open en riep uit:

"Laat dien heer vrij! — Neem mij niet kwalijk, mijnheer de ingenieur! Een klein misverstand! Ge kunt Raffles daarvoor bedanken! Overal, waar schurkerij gepleegd wordt, heeft Raffles de hand in het spel."

Toen wendde de inspecteur zich tot de detectives:

"Volgt mij! Wij moeten het Palace-Hotel aan vier zijden omsingelen. En telephoneer ondertusschen naar Scotland-Yard, dat alle stations bezet worden. Hij zal en mag ons dit keer niet ontsnappen!"

"Ik sluit mij bij u aan", zei Hopp, terwijl hij zich hoed, jas en stok liet brengen, „ik wil er bij zijn, als Raffles wordt ingerekend. En mijn zuurverdiend geld wil ik terug hebben!"

Onder groot lawaai trokken de politiemannen er op uit.

Daar het Zaterdag was werd de fabriek en het kantoor gesloten en na verloop van een minuut was er geen sterveling meer te bekenen in het geheele groote gebouw.

Het was twee minuten vóór half één, toen dezelfde heer, die zich eerst als detective Mouris had voorgesteld en die Baxter in zoo groote ongelegenheid had gebracht, met een looper een zijdeur van het huis opende en binnentrad.

Hij floot een wijsje uit „Het vroolijke weeuwte", liep de gangen door naar het privé-kantoor van Hopp, en naderde de groote brandkast. Voorzichtig liet hij de gordijnen voor de vensters vallen en begon nu het ijzeren gevaarte te bewerken.

Hij haalde een eenvoudig toestel, dat hij zelf uitgevonden en gemaakt had uit zijn zak. Het bestond uit twee polen van platina, die hij door middel van een dubbelen draad en een stekker met de elektrische huisleiding kon verbinden. In een oogwenk waren de polen wit gloeiend en hij wist, dat hij hiermede door het hardste en taaiste pantserstaal kon snijden.

De groote fabrieksklok sloeg één uur, toen de deur der brandkast openging. Meer dan veertigduizend pond lagen, deels in goud, deels in papier, voor de oogen van Raffles.

"Jammer!" mompelde hij, „ik had ook het dubbele kunnen gebruiken."

Hij telde het geld op tafel uit, sloot de kast en ging naar het klerkenkantoor, waar hij de telefoon nam.

"Palace Hotel, alstublieft! — Spreek ik met Palace Hotel? — Is inspecteur Baxter daar? — Ja? — Och, mag ik hem even aan de telefoon? — Hallo, Baxter? — Hier, Raffles! — Doe verder geen moeite, beste kerel! — Ik ben verhinderd, in het hotel terug te komen! — 't

Spijt me wel! — Wat? — Waar ik nu ben? — Bij Hopp, Hopp en Co.! — Zeg mr. Hopp, dat ik mijn belofte gehouden heb! — 't Is juist één uur! — Tot weerziens!"

Hij hing de hoorn weer op en ging naar de werkkamer van den secretaris.

Tusschen een hoop paperassen, die in een aktentasch geborgen waren, vond hij daar al heel spoedig het schriftelijk ontslag van Frans Werner.

Hij ging voor de schrijftafel zitten alsof hij thuis was, nam een blauw potlood en haalde er een streep door, alsof het ontslag was ingetrokken. Daarna nam hij een bankbiljet van 100 pond en schreef een brief aan Werner:

„Voor uw langdurigen, trouwen diensttijd

in mijn fabriek", stond er, „stuur ik u hierbij een som van honderd pond, die ge naar eigen goedvinden moogt aanwenden. Over vier dagen kunt ge als ge wilt weer in dienst komen.

HOPP & Co."

Raffles nam het stempel, drukte het af onder den brief, verzegelde de enveloppe en verliet het bureau om dit schrijven in de bus te werpen.

Toen begaf hij zich naar zijn woning in Victoria street, en mompelde onder het naar huis gaan:

„Zie zoo, met den vader heb ik afgerekend, nu komt zoonlief aan de beurt.

HOOFDSTUK IV.

In de speelclub.

Raffles stond in zijn elegant gemeubeld salon en opende eenige brieven, waarvan het adres luidde: Aan graaf Selffar, Victoria Street Londen.

„Is 't niet gevaarlijk, dat je overal als je adres graaf Selffar opgeeft?" vroeg Brand.

„Waarom? Als er gevaar dreigt, beste Charly, veranderen we doodgewoon weer van woning."

„Volkomen waar. Maar als je nu eens geen tijd genoeg hebt om op tijd het huis te verlaten — als men je hier zou arresteren —"

„Waartoe al die zorgen? Als ik mij verborg, zou het al heel gauw met mij gedaan zijn. Juist het feit, dat iedereen mij thuis kan vinden, maakt mij onvindbaar. Je weet, dat de politie altijd over het hoofd ziet, wat het meest voor de hand ligt!"

Hij keek eens naar de klok.

„Drommels! Kwart over tien! Ik moet naar de club. Ik moet een ernstig woordje spreken met mijnheer Alfred Hopp. Je kunt uitgaan, Charly — ga, waarheen je wilt en amuseer je, maar vergeet niet, voordat je de huisdeur opent, het fluitsignaal te geven, dat door ons is afgesproken."

Met deze woorden schelde graaf Selffar.

De kamerdienaar bracht de zware pelsjas, cylinder en stok binnen.

„Rijdt mylord uit?" vroeg hij.

„Ja, Gaston, mijn auto komt dadelijk voor."

„Uitstekend, mylord."

De dienaar hielp zijn heer, boog en ging. Even daarna reed een auto voor, met Henderson aan het stuur.

„Bonjour, Charly, tot spoedig!"

Graaf Selffar reed naar de club.

Daar werd hij met vreugde begroet.

Hij was een der eerste spelers, die altijd kalm bleef, of hij fabelachtige sommen won of verloor.

„Ge zijt hier in langen tijd niet geweest, graaf", zei Francis Porter, een rijk sportsman.

Toen stelde hij den graaf voor aan een nieuw clublid.

„Dokter Arthur Marchner!"

Graaf Selffar keek in een fijnbesneden, geestig en bleek gelaat, dat sprak van ontbering, maar ook van inwendigen trots. Een paar blauwe oogen keken den graaf aan, maar trokken zich toen onder de half gesloten oogleden terug.

Graaf Selffar wierp een blik op de speeltafel. De jonge dokter ging weer zitten, schreef met gejaagde hand een briefje en legde het op tafel neer.

Een schuldbekentenis!

Graaf Selffar werd opmerkzaam. Hij kruiste de armen over de borst en keek dokter Marchners partner eens aan.

Ook deze reikte de graaf de hand. „Laat ge u ook weer eens zien?" vroeg hij.

Graaf Selffar kneep de oogen dicht, zonder op deze vraag te antwoorden.

„Ge wint, zooals ik zie, mr. Hopp”.

De aangesprokene was een jonge man van omstreeks acht-en-twintig jaren. Zijn gelaat was onnatuurlijk bleek, zijn oogen door groote donkere kringen omrand. De slappe, futlooze gestalte getuigde van nachtbraken. Hij ging wat achterover liggen, strekte de beenen uit en zei, met een vluchtigen, spottenden blik op zijn vis-à-vis:

„Ja, graaf, ik win totnogtoe zeshonderd pond! Een aardig zakduitje voor de volgende maand, hè hè hè!”

Hij klemde zijn monocle in het oog, liet de onderlip wat hangen en speelde verder.

Graaf Selffar glimlachte.

Het was een somber, onheilspellend glimlachje. Hij liep voorbij de spiegels, die zijn fraaie, elastische gestalte weerkaatsten en ging aan het buffet een glas champagne drinken.

Hoewel hij hier door twee groote vleugeldeuren van de speeltafel gescheiden was, kon hij de beide spelers toch heel nauwkeurig gade slaan. Dr. Marchner scheen alle zelfbeheersching te hebben verloren en elk oogenblik wreef hij zich nerveus over het bleeke voorhoofd. En telkens schreef hij opnieuw een schuldbekentenis voor de tegenpartij.

Zoo bleef graaf Selffar kijken, totdat hij zag, dat het tweetal de speeltafel had verlaten en achter een breede portière in een vertrek verdween, waar zoo dikwijls gevaarlijke gesprekken worden gevoerd, die niet zelden zonder resultaat blijven.

Graaf Selffar haastte zich de speelzaal door en ging een vertrek binnen, grenzende aan dat, wat zoo juist door het tweetal was betreden en dat daarvan door een fluweelen portière was gescheiden.

Een weinig trok de graaf een der fluweelen gordijnen op zijde.

„Je hebt op je eerewoord gespeeld en weet, wat dat beteekent”, hoorde hij een heesche stem zeggen. Het was die van Alfred Hopp, de zoon van den rijken fabrikant.

Voor hem stond, hoogopgericht, maar met gebogen hoofd, dr. Marchner. Zenuwachtig streek hij met de hand over het voorhoofd.

„’t Is waar. Maar zou je mij niet vier-en-twintig uur langer uitstel willen geven, Alfred? Je doet mij daarmee een groot genoegen!”

„Waar denk je aan? Geen uur zelfs! Speelschulden zijn eereschulden! Als je die vijfhonderd pond niet kunt betalen, waarom heb je dan gespeeld?”

„Omdat ik hoopte, dat het geluk mij ook nog eens gunstig zou zijn!”

De jonge dokter sprak op een toon vol vertwijfeling.

De ander lachte spottend.

„Je hoopte! Dat heeft al menig vriend van mij gedaan! Je moet die vijfhonderd pond voor middernacht betaald hebben of —”

„Of?”

Dokter Marchner hief het fijn besneden gelaat op.

„Of je zult zien, met wien je te doen hebt!”

„Ik dacht, dat je mijn vriend waart, Alfred!”

„Ik was het! Als je echter je woord niet houdt, ben je een eerlooze, en met zulke menschen houd ik geen vriendschap”.

Een lange pauze volgde.

„Ik kan mij niet eens meer een revolver koopen, die ik noodig heb”, zei Marchner toonloos.

Hopp haalde een klein pistool, in nikkel gevat, te voorschijn.

„Hier, als ik je daarmee soms van dienst kan zijn.”

Marchner nam het wapen en in Hopp's oogen lichtte het met duivelschen glans.

Het gordijn ging open — Alfred Hopp verdween.

Wanhopig zonk Marchner in den stoel, zijn rechterhand hief langzaam de revolver —

Daar werd de portière op den achtergrond geopend.

Graaf Selffar trad binnen.

„Halt!” zei hij op bevelenden toon, „ongelukkige, ben je je leven al zoo moe, dat je het om een bagatel wilt vernietigen?”

Met groote oogen keek Marchner den graaf aan.

„Hebt ge — alles gehoord?”

„Alles”. Een glimlachje speelde om de lippen van den graaf.

„Hoeveel zijt ge Alfred Hopp schuldig?”

„Vijf honderd pond. Maar —”

Graaf Selffar haalde een portefeuille te voorschijn en drukte den jongen dokter tien banknoten in de hand.

„Hier. Ga naar de speelzaal terug en betaal uw schuld. Waarom hebt ge gespeeld?”

„Ik ben in deze club verzeild geraakt. Mijn vriend, Alfred Hopp heeft mij hier gebracht. Ik hoopte, mijn berooiden toestand te zullen beteren. Ach, hoe zal ik u danken voor dit geschenk!”

„Maak u niet bezorgd! Een geschenk is het niet! Ik krijg dat geld wel terug. Ga nu!”

Marchner ging naar de speelzaal.

Graaf Selffar, die alleen in het zaaltje was achtergebleven, drukte nu op een electriche schel.

Een dienaar verscheen.

„Zeg mr. Hopp, dat een heer hem wenscht te spreken.”

De lakei ging en de graaf draaide de helft van de lichten uit, haalde een zwart masker te voorschijn en bond dit voor het gelaat.

Eenige oogenblikken later kwam Alfred Hopp binnen. Hij zag bleek van opwinding.

„Is hier iemand?” vroeg hij.

„Ja. Ik wilde u spreken”, — klonk een stem.

Hopp keek in het gelaat met het zwarte masker en wilde, doodelijk verschrikt, terug gaan. Maar in hetzelfde oogenblik schitterde de loop van een revolver hem voor de oogen.

„Geen stap verder, ellendeling, als je leven je lief is”.

Hopp stond als vastgenageld op zijn plaats. Hij sprak geen woord en zijn lichaam kromp ineen, alsof hij een zweeps slag afwachtte.

„Wat wilt ge van mij?” kreunde hij.

„Dokter Marchner betaalde u daar juist vijfhonderd pond, nietwaar?”

„Ja”.

„Hebt ge hem de schuldbekentenis teruggegeven?”

„Natuurlijk”.

„Goed. Leg die vijfhonderd pond dan hier op tafel”.

„Maar — dat geld is mijn eigendom”.

„Zwijg! Geen woord meer! Moet ik u naar de speelzaal brengen en daar de linkermouw uit uw rok snijden? Pas op, anders deel ik iedereen mee, waar ge uw valsche kaarten verborgen hebt”.

Alfred Hopp schrikte. Maar nog aarzelde hij.

De man met het masker glimlachte.

„Ik tel tot drie. Als dan het geld niet op tafel ligt, gebeurt er iets vreeselijks. Eèn, twee —”

Maar reeds had Hopp vliegensvlug het geld op tafel gelegd en met schuwen blik vroeg hij nu:

„Wie ben jij?”

„De gemaskerde lachte weer.

„Ga heen. Ik ben Raffles.”

Hopp deisde achteruit.

„Raffles!” schreeuwde hij met een stem, die drie zalen ver klonk, en met een reuzensprong verdween hij.

Eenige oogenblikken later drongen een tiental heeren het vertrek binnen. Maar Raffles had de zaal al verlaten en op zijn dooie gemak, terwijl men hem overal zocht, daalde hij de trappen af, liet zich zijn jas geven en ging heen.

Hij had zijn automobiel weggestuurd om den weg naar huis te voet te kunnen maken en te genieten van de heldere en zuivere nachtlucht.

„En ik verzeker u, dat het graaf Selffar was en niemand anders,” schreeuwde Alfred Hopp tot zijn vrienden. „Ik zag het aan den prachtige Indischen ring. En bovendien! Draai het woord Selffar eens om! Dan krijgt ge Raffles! Zoo'n bedrieger!”

Allerwege heerschte de grootste opwinding.

Overal zocht men naar den graaf.

Hij was verdwenen.

De lakeien deelden mede, dat ze hem hadden zien weggaan.

„Dan is Raffles ook Selffar en Selffar Raffles,” klonk het dooreen.

Alfred Hopp echter lachte.

„Nee maar! Die is prachtig!” riep hij uit.

„Ik zal dadelijk de politie telefoneeren. Bij ons thuis is het adres van dien schurk bekend! Wacht maar! Over een paar dagen zit hij achter de tralies!”

En Alfred Hopp waarschuwde de politie, in de heilige veronderstelling, dat hij wel heel gauw zijn vijfhonderd pond weer in den zak zou hebben.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK V.

De bruiloft van Dr. Marchner.

In een keurig restaurant in een der voorsteden van Londen vierde dr. Marchner zijn bruiloft.

Alle zorgen en leed schenen gebannen te zijn van het blanke voorhoofd van den man, die zich innig gelukkig gevoelde te midden van zijn vrienden, die gekomen waren om dezen vreugdedag mee te vieren.

Daar dr. Marchner in de uitgelezenste kringen van Londen verkeerde, had zich een voor-naam gezelschap om hem heen verzameld.

Niemand zou vermoed hebben, dat Magda, zijn gelukkige jonge vrouw, uit een arbeidersfamilie voortsproot.

Haar natuurlijke bevalligheid en gratie vergoedden ten volle wat haar aan ontwikkeling misschien ontbrak.

Als zij glimlachte, was iedereen verrukt over haar en Marchner zelf niet het minst van allen.

Slechts af en toe trok er een wolkje over zijn voorhoofd, dan dwaalden zijn blikken vol verwachting door het venster naar het station.

Blijkbaar verwachtte hij nog een gast.

Plotseling sprong dr. Marchner op.

Een rijzige, slanke, elegante heer naderde van de zijde van het station. De sneeuw kraakte onder zijn veerkrachtige schreden.

Een prachtige pelsjas omhulde zijn slanke gestalte.

De onberispelijke cylinder deed hem nog grooter schijnen dan hij was en paste volkomen bij het eenigszins bleeke, voorname, fijnbesneden gelaat met de dunne lippen en groote, heldere grijze oogen.

De nieuw aangekomene trok dadelijk de algemeene belangstelling.

Dr. Marchner was hem reeds tegemoet gesnel.

„Het verheugt mij, dat gij komt,” riep hij uit. „Ik had op u gewacht — ach, gij kunt niet begrijpen, hoe veel prijs ik op uw aanwezigheid stel, graaf Selffar.

Dr. Marchner haastte zich nu, den nieuwen bezoeker aan de aanwezigen voor te stellen.

Binnen eenige minuten vormde de voorname edelman het middelpunt van het gesprek.

Het feest verliep op de vrolijkste wijze.

De avond was genaderd en reeds maakte men zich gereed om naar Londen terug te keeren.

Plotseling werd de deur geopend en een

jonge man trad binnen, bij verschillende der aanwezigen welbekend.

Het was Alfred Hopp en in zijn oogen straalde een duivelsche gloed.

Zijn rechterhand omvatte een bundeltje papieren. Hiermede naderde hij den gelukkigen bruidegom en terwijl hij hem de papieren aanbod, sprak hij:

Dr. Marchner, ik geef u deze brieven als huwelijksgechenk.”

Een ademlooze stilte ontstond. Iedereen begreep, dat hier iets bijzonders gebeurde.

De jonge vrouw was opgesprongen. Haar wangen waren doodsbleek geworden, met angstige blikken keek zij naar haar echtgenoot, die langzaam opstond en zijn hand naar de brieven uitstreekte.

In hetzelfde oogenblik echter kwam een andere hand tusschenbeide, zóó snel en vastberaden, dat Alfred Hopp de brieven niet had kunnen terugtrekken.

Graaf Selffar stond met opgeheven hoofd tusschen de beide mannen; de brieven verdwenen in een der zakken van zijn jas.

„Dat is een ongehoorde brutaliteit”, riep de zoon van den rijken fabrikant schuimbekkend van woede uit. „Hoe hebt gij den moed, mij die papieren afhandig te maken? Zij zijn bestemd voor dr. Marchner!”

„Ik denk, dat gij u vergist!” antwoordde graaf Selffar, terwijl hij de armen over de borst kruiste en den jongen zwierbol met een vernietigenden blik aankeek.

„Neen, ik vergis mij niet!” brulde Alfred Hopp. „Heeren, ik roep u allen tot getuigen! Deze ellendeling heeft mij mijn papieren ontstolen!”

„Voor deze leugen komt u een kleine kastijding toe”, antwoordde de edelman en hij gaf den woesteling een slag in het gezicht, zoodat deze achteruit tuimelde.

„Dat zult gij boeten!” schreeuwde deze. „Heeren, deze ellendeling, die zich vermeet, op zulk een wijze op te treden, is —”

Iedereen luisterde in gespannen verwachting.

Graaf Selffar vertrok geen spier van zijn gelaat.

Maar Alfred Hopp sprak het woord niet uit, dat hem op de lippen lag.

Zijn gelaat verwrong zich nog meer en hij beet den graaf toe:

„Nee, het is nog te vroeg! Maar als gij denkt, mij te kunnen beletten, mijn plan uit te voeren, dan vergist gij u. „Dr. Marchner, ik beweer, dat ik oudere rechten heb op mevrouw Magda, dan gij. Gij zijt met mijn beminde getrouwd — in de papieren, die deze heer mij afhandig heeft gemaakt, ligt het bewijs.”

De uitwerking dezer woorden was verschrikkelijk.

Dr. Marchner was doodsbleek geworden, zijn handen sidderden, en bevend wendde hij zich tot zijn jonge echtgenoot, zijn oogen dreigend en tegelijkertijd vragend op haar vestigend.

De jonge vrouw zweeg. Zij wilde antwoorden, maar haar tong was als verlamd.

Snikkend viel zij in haar stoel neer, zoodat het niet duidelijk was of schuld bewustzijn dan wel verdriet over de zware beleediging haar aangedaan, de ongelukkige verpletterde.

Nu echter geschiedde iets onverwachts.

Graaf Selffar trad naar voren en zei, terwijl hij zich tot dr. Marchner wendde:

„Ik beweer, dat deze kwajongen nu voor de tweede maal gelogen heeft. Het is er hem alleen om te doen, u uw jong geluk te ontrooven. Zijn vergiftigde, verdorven ziel weet zich met geen beter dingen bezig te houden dan zich te wreken op deugd en reinheid.

Om u te bewijzen, beste dokter, dat hij gelogen heeft, overhandig ik u hier de papieren, die ik hem heb afgenomen.”

Graaf Selffar haalde het pakje brieven uit zijn zak te voorschijn en gaf het den jongen dokter.

De jonge vrouw, die bij de eerste woorden van den baron vol hoop had opgekeken, verbleekte opnieuw.

Alfred Hopp genoot!

Frans Werner, die nog bij de tafel zat, boog zijn hoofd, als schaamde hij zich.

Dr. Marchner echter nam de brieven en opende het pakje.

Hij doorvloog den eersten, den tweeden, den derden — zijn gelaat helderde op en eindelijk wendde hij zich tot zijn jonge vrouw, greep haar beide handen en sprak op zachten toon:

„Vergeef mij, Magda, vergeef mij, dat ik ook slechts een oogenblik aan je heb durven twijfelen. Jij echter, ellendige kwajongen”, zei hij tot Hopp, die verschrikt achteruitging, „jij zult mij rekenschap geven van een beleediging, die meer dan brutaal is.

Wanneer je niet krankzinnig bent, sta je gelijk met een moordenaar, want je doet je best om anderen menschen hun geluk en eer te ontnemen.”

Eenige oogenblikken was Alfred Hopp niet in staat om te antwoorden. De andere brui-
loftsgasten echter, verontwaardigd over het

voorgevallene, zetten den rustverstoorder met vereende krachten op straat.

Graaf Selffar nam nu afscheid. Hij boog zich diep over de hand der jonge vrouw en bracht die aan zijn lippen.

Zij keek hem aan met vochtige oogen en fluisterde:

„Hoe kan ik u ooit genoeg danken?”

Hij glimlachte.

„Door steeds rein en deugdzaam te blijven, mevrouw! Er zijn zoo weinig menschen, van wie men dat kan zeggen.”

Zwijgend drukte hij den jongen dokter de hand.

Daarop nam hij zijn hoed, opende de deur en sloeg den weg in naar het station.

Plotseling stond Frans Werner voor hem.

„Vergeef mij, dat ik u een oogenblik staande houd, mijnheer de graaf; ik meen u te herkennen. Het komt niet te pas, dat weet ik wel. Ik ben ook maar een werkman, en weet niet in welke woorden ik u mijn grooten dank zal uitspreken. Maar gij begrijpt mij wel, nietwaar?”

Graaf Selffar drukte Werners hand.

„Ik begrijp u! Vaarwel!”

„Nog iets, mijnheer de graaf! Hoe hebt gij dat aangelegd? Het waren immers de brieven van mijn dochter, die de ellendeling aan mijn schoonzoon wilde geven.”

De edelman glimlachte.

„Zeker! Maar er zijn omstandigheden in het leven, waarin men een goocheltoer moet aanwenden om het goede te bereiken, mijnheer Werner. Dat is een droevige waarheid, die echter mijn lijfspreuk is geworden. Ik heb den jongen man eergisteren een van die brieven afgenomen.

Hij meende slimmer te zijn dan ik en ik begreep, dat hij dit oogenblik zou uitzoeken om het geluk van de jonge mevrouw Magda voor altijd te vernietigen.

Daarom maakte ik vannacht een dozijn van dergelijke brieven gereed, die er zoo uitzagen als die, welke in zijn bezit waren.

Op die brieven schreef ik, terwijl ik Magda's hand vervalschte, een paar nietszeggende gedichten. Ik bracht hierin eenige malen den naam van dr. Marchner, zoodat deze ze hoogstens op zichzelf kon toepassen.

Dit was het eenige middel om de brutale beschuldiging van dien schurk belachelijk te maken.”

Met beide handen greep Frans Werner de rechterhand van den spreker.

„Gij zijt een weldoener der menschheid!”

Graaf Selffar glimlachte.

Het was een weemoedig lachje.

„Misschien wel — misschien ook niet, vriend Werner!”

Hij haalde een pakje uit een zijner zakken te voorschijn en overhandigde dit aan den

ouden man. Het bevatte de echte brieven van Magda.

„Bewaar ze, vriend Werner — zei hij. — En als Magda ooit de beproevingen mocht vergeeten, die zij heeft doorgemaakt, — mocht zij ooit in het leven struikelen, toon haar dan deze brieven, dan zal zij weer in het rechte spoor geraken.”

Bij deze woorden draaide de edelman zich om en met snelle schreden begaf hij zich naar het station.

Frans Werner keek hem zwijgend na, totdat de hooge, slanke gestalte in het nachtelijk donker was verdwenen.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

HOOFDSTUK VI.

Zoo vader zoo zoon.

Mijnheer Edwin Hopp, fabrikant, lid van de firma Hopp, Hopp & Co. en steunpilaar van de maatschappij was woedend. Woedend op Raffles, op zich zelf, op de politie in het algemeen en op inspecteur Baxter in het bijzonder.

Het was nu al twee dagen geleden, dat hij door den Grooten Onbekende onder de oogen van de politie was bestolen en nog steeds had hij niets gehoord van iets, dat geleek op een restitutie van het gestolene.

Het was toch al te bespottelijk, dat hij dat geld zoo maar kwijt zou zijn. Eerst die vijf en veertig duizend pond door middel van chèques en daarna weer door die inbraak even daarna, terwijl de politie nog niet koud weg was. Neen, hij liet het er niet bij. Hij zou naar Scotland Yard gaan en inspecteur Baxter te spreken vragen. Hij zou dat heerschap eens vertellen waar het op stond. Hij zou eischen, dat binnen enkele dagen het geld terecht en Raffles gevangen genomen zou zijn en was dit niet het geval, dan zou hij voldoening hooger op zoeken, bij de onmiddellijke chefs van den inspecteur en dan moest deze maar zien wat er van kwam. Het zou zijn schuld dan niet zijn als er ontslag uit voortvloeide.

Mijnheer Hopp, die dit besluit had genomen, terwijl hij in zijn kantoorvertrek heen en weer liep, liet zich nu jas en hoed en stok geven en begaf zich op weg om aan zijn plan gevolg te geven.

Terzelfder tijd, dat de heer Edwin Hopp de

deur uitstapte, begaf ook de heer Alfred Hopp, de zoon van eerstgenoemde zich op straat.

Ook deze heer was verontwaardigd. Weliswaar was hij niet voor zoo'n groot bedrag als zijn oude heer opgelicht, maar het kon er voor zijn doen toch nogal mee door. Het was voor hem waarlijk geen kleinigheid die vijf honderd pond, die hij zoo zuur verdiend had aan de speeltafel. Met valsch spelen weliswaar, maar daar wist niemand iets van behalve dan die smeerlap van een Raffles, die zelf niet veel beter was en zich er wel voor zou wachten iets te zeggen. Bovendien, al zou hij wat zeggen, dan kon hem dat toch niets schelen, want hij zou alles heeten liegen en de politie zou hem eerder dan die beroepsinbreker gelooven.

Wat hem echter nog het meest prikkelde was dat geval op de bruiloft van dokter Marchner. Hij had gehoopt hier een aardig duitje uit te slaan en zoo hem dat niet gelukt was, zich ten minste van het bezit van Magda te hebben verzekerd. Nu was van dat alles niets gekomen en dat was de schuld van... ja, van Raffles natuurlijk. Want hij had heel goed ingezien, dat Raffles en Selffar een en dezelfde waren en hij besloot het er niet bij te laten. Hij voelde den slag, die de Groote Onbekende hem had gegeven nóg op zijn wang branden en hij zwoer hem wraak.

Hij had nu een besluit genomen en begaf zich op weg naar Scotland Yard, waar hij den dienstdoenden inspecteur te spreken zou vragen om dien heer alles te vertellen en te be-

raadslagen op welke wijze dat individu, dat nu al zoo vele jaren geheel Londen onveilig maakte, te knippen.

Toen Alfred Hopp in de algemeene wachtkamer op Scotland Yard werd binnengelaten, trof hij daar zijn vader aan, die eenige oogenblikken vroeger gearriveerd was.

Het liefst was hij op zijn schreden teruggekeerd, want hij was niets op een onderhoud met zijn vader gesteld.

Maar het was te laat, want nauwelijks had hij een voet in het vertrek gezet, of Hopp Senior stapte op zijn telg toe, pakte hem bij zijn kraag en beet hem toe:

— Zeg eens deugniet, nu wil je me zeker wel eens even vertellen, wat je al dien tijd hebt uitgevoerd. Het is nu precies acht dagen geleden, dat je niet op kantoor bent geweest. Waar heb je al dien tijd gezeten? Maar dat hoef ik natuurlijk niet te vragen, hè? Ik kan het antwoord zelf wel geven. Wijntje en Trijntje, niet waar? Al dat dure geld, dat je vader in het zweet zijns aanschijns verdient, opmaken, verbrassen, verzwabberen. Het is toch godgeklaagd, alsof het al niet erg genoeg is, dat ik begapt word door beroepsdieven, besteelt mijn eigen zoon me óók nog. Ik moest je een pak rammel geven, kwajongen, die je bent!

Alfred Hopp was onwillekeurig een stap achteruit gegaan en had er eerst ernstig over gedacht het hazenpad te kiezen en voorloopig maar van zijn plannen, om Raffles er bij te lappen, af te zien, maar nu hij zijn vader hoorde spreken van bestolen zijn — nu kwam zijn nieuwsgierigheid boven en besloot hij te trachten, daar wat naders van te weten te komen.

— Zoo, — viel hij brutaal uit, — bent U bestolen, nu ik ook en als U denkt, dat ik mijn geld alleen maar verbras, dan hebt U het glad mis. Ik heb juist mijn best gedaan om die honderd pond, die ik laatst gekregen had, wat uit te breiden en ik was daarin al aardig geslaagd, want ik had op een gegeven oogenblik al vijf honderd pond bij elkaar. Ik was juist van plan U daarmee te verrassen, bedenkende dat geld niet stinkt en dat het U onverschillig zal zijn op welke wijze ik mijn geld verdien, met op kantoor zitten, waar ik niet van houd of met spelen, waar ik wèl van houd, toen die gemeene fielt, dat stuk ongeluk van een Raffles kwam. . .

— Raffles! — riep Hopp Senior nu uit, opspringend alsof een adder hem gebeten had. — Raffles! Wie spreekt daar van Raffles? Dat is die gemeene vent, die mij niet minder dan negen en vijftig duizend pond sterling afhandig heeft gemaakt. Als die kerel niet gepakt wordt, geloof ik, dat ik nog gek word.

— Zoo gaat het mij ook papaatjelijf, — zei Hopp Junior, nu op zoetsappigen toon. Hij hoopte dat hun wederzijdsche verdrietelijkheid

den den onaangename indruk, dien hij op zijn vader had gemaakt, zou uitwisschen.

Inderdaad slaagde hij hierin ook en weldra zaten vader en zoon met de hoofden dicht bij elkaar, op fluisterenden toon te overleggen wat zij zouden doen om den meesterdief, die hen beiden zoo gemeen bij den neus had gehad, te snappen.

In deze vertrouwelijke houding trof hen inspecteur Marholm, die wegens afwezigheid van zijn collega inspecteur Baxter, den dienst waarnam.

— Wat kan ik voor de heeren doen? — vroeg Marholm, die, hoewel hij het minder liet blijken, toch even verwaand was als zijn collega Baxter.

Vader en zoon begonnen nu beiden tegelijk te spreken, hetgeen nu niet juist tot verduidelijking van het geval bijdroeg.

Marholm hoorde dat gezwets een paar minuten aan, maar toen schudde hij het hoofd, hief de handen op en zei:

— Als de heeren zoo goed willen zijn elk om de beurt te spreken, dan kan ik er misschien nog wel uit wijs worden, maar nu begriep ik er geen steek van.

Hopp Senior en junior keken den inspecteur een weinig verstoord aan; zij schenen van oordeel te zijn, dat een inspecteur van politie alles moest kennen en vonden het wel een weinig aanmatigend van hem, om hen zoo in de rede te vallen, maar eindelijk begrepen zij, dat zij zoo niet verder kwamen en nadat de oudste Hopp zijn wedervaren had verteld, kwam nu ook de jongste telg der familie Hopp aan de beurt.

Marholm luisterde aandachtig en zonder het te laten blijken, was hij met dit zaakje erg in zijn schik. Meestal kaapte Baxter alle zaakjes, die op Raffles betrekking hadden, hem voor den neus weg, ofschoon er nimmer iets van terecht kwam en waardoor Marholm zich schandelijk verongelijkt achtte. Hij meende, dat hij er best toe in staat zou zijn, om Raffles met succes te bestrijden en besloot er niets van aan Baxter te zeggen, maar er nu alleen op uit te trekken. Hij nam zich voor zeer zorgvuldig te werk te gaan en geen voorzorgsmaatregelen te verzuimen.

— Dus volgens uw meening is Raffles identiek met graaf Selffar? — vroeg hij aan den jongen Hopp, die dit met een krachtig hoofdknikken beaamde.

— Zoo? — zei Marholm peinzend, — nu, dan geloof ik wel, dat ik dat heerschap eens te pakken zal nemen. Wacht eens, ik heb, als ik me niet vergis, zijn adres in een notitieboekje staan, ik heb het, geloof ik, bij me.

Marholm doorzocht al zijn zakken en vond eindelijk een beduimd boekje met een omslagje, dat vroeger rood was geweest, maar nu

alle kleuren van den regenboog vertoonde en begon daarin ijverig te bladeren.

Na een poosje stiet hij een vreugdekreet uit.

— Aha, — riep hij uit, — daar heb ik het al!

— Graaf Selffar. Waarschijnlijk een verdacht individu. Er zijn echter nog geen overtuigende feiten en bewijzen nog minder. Zullen hem nauwkeurig in het oog moeten houden. Woonplaats: Sloane street. Heeft een burgerlijk voorkomen. Donkerblond haar en een hangsnor.

Terwijl Marholm deze korte notitie voorlas, begonnen beide heeren Hopp krachtig met het hoofd te schudden en toen Marholm gedaan had, zei de jongste:

— Neen, inspecteur. U is verkeerd ingelicht. Mogelijk stamt dat boekje van U wel uit het steentijdperk, zoo oud ziet het er uit en dan is het ook best mogelijk dat die informaties van Raffles hopeloos verouderd zijn. De woonplaats van dien sinjeur weet ik niet, maar ik weet wel en heel zeker ook, dat hij er niet uitziet, zooals U uit dat boekje voorlas.

Hij heeft geen hangsnor en ook geen donkerblond haar. Dat zal wel een vermomming zijn, want ik heb hem gezien met een fraai besneden gelaat en spierwit haar, terwijl hij op een anderen keer verscheen als een aristocraat, met pikzwart haar. Hieruit maak ik op, dat hij telkens een ander voorkomen heeft.

— Ja, — viel nu Hopp senior zijn zoon in de rede, — ja, dat is zoo, ik heb hem weer geheel anders gezien. Hij gaf zich bij mij uit als een Fransch detective, Mouris geheeten. Hij had toen een kort borstelig snorretje en zag er zeer jong en elegant uit. Ik vrees, dat we niet op zijn uiterlijk kunnen afgaan en het is best mogelijk, dat hij net zoo dikwijls van naam en uiterlijk als van woning verandert, zoodat er niet veel kans bestaat, dat we hem op die wijze zullen snappen.

Marholm, wiens gelaat onder het spreken der beide Hopps al somberder en somberder was gaan staan, moest erkennen, dat zij gelijk hadden en zei filosofisch, dat, als hij geen nadere aanwijzingen kreeg, hij gerust wel thuis kon blijven.

Plotseling scheen Alfred Hopp een ingeving te krijgen. Hij gaf zich zelf een kletsenden slag tegen zijn bleeke voorhoofd, die nogal aan scheen te komen, want hij trok een pijnlijk gezicht, maar zei:

— Wacht eens, inspecteur, ik geloof, dat ik U helpen kan. Daar gaat me een licht op. Op de bruiloft van dien fielt van een Marchner heeft die smeerlap van een Raffles me ook al beleedigd. Ik weet zeker, dat hij dezelfde is geweest, die mij in de Speelclub die vijf honderd pond sterling afhandig heeft gemaakt, om ze aan Marchner te geven. Want die arme be-rooide kerkrat kwam me vlak daarna betalen

en het feit, dat die onbekende ook op zijn bruiloft was en die brieven voor m'n neus weghaalde, is voor mij bewijs genoeg, dat hij het is geweest. Natuurlijk kent hij dien heelen armelui's boel van Werner en Marchner en zij zullen hem wel kennen. Zij weten zijn adres en als wij nu . . .

— Halt! — schreeuwde Edwin Hopp nu zoo luid, dat zijn zoon verschrikt zweeg en zijn vader met verbaasde oogen aankeek.

— Halt! — Ik weet er wat op, laat het nu maar verder aan mij over, inspecteur! Als U mij kunt beloven, dat U dien smeerlap van een Raffles gevangen zult nemen, dan zal ik U zijn adres bezorgen, zoo waar als ik hier voor U zit.

Marholm beloofde dat en drukte beide mannen verheugd de hand, toen zij opstonden om afscheid te nemen. Hij begreep, dat hij niet verder naar de plannen van Hopp Sr. moest vragen, want dat die het hem toch niet zou mededeelen.

Een minuut later stapten beiden het gebouw van Scotland Yard uit en gingen langs het Victoria Embankment naar de Blackfriars Bridge, die zij over gingen naar Rotherhithe.

Onderweg deelde Hopp Sr. aan zijn zoon mede, wat hij ging doen. Hij zou naar Frans Werner gaan, zijn ontslagen werkmán, die, zooals zijn zoon had gezegd, ontwijfelbaar met den Grooten Onbekende in verbinding had gestaan en dus ook waarschijnlijk diens adres wist. In ieder geval was het de moeite waard om het eens te probeeren. Baatte het niet, het schaadde ook niet.

Toen zij te Rotherhithe waren aangekomen, gingen zij nog een paar straten door en kwamen nu in een buurt, waar alleen werkmánswoningen stonden en waar, zooals Edwin Hopp wist, ook Frans Werner ergens moest wonen.

Het duurde niet lang of na eenig zoeken vond Hopp een huis, waarop het naambordje van Werner stond. Hij beduidde zijn zoon in de buurt, in een café op hem te wachten en ging naar het huisje toe.

Hij belde aan en vroeg aan de vrouw van Werner, die met een kraakzindelijke schort voor, de deur voor hem opendeed, of hij haar man even kon spreken. Hij noemde zijn naam en zei, dat hij kwam om over het ontslag te spreken van haar man.

De vrouw, die nog overal onkundig van was, liet Hopp binnen en verzocht hem even te wachten, daar zij haar man wilde roepen en toen deze kwam en zag, dat het zijn voormaligen patroon was, liet hij hem in de voorkamer en bood hem een stoel aan.

Hopp toonde zich zeer vriendelijk en Werner kende den brombeer haast niet meer terug.

Hopp deelde hem nu mede, dat hij tot zijn blijdschap had ingezien, dat hij er verkeerd

aan had gedaan Werner zijn ontslag te geven. Dat hij nog een flink werkmans was, die nog best in staat was om eenige jaren met opgewektheid zijn brood te verdienen enzoovoorts enzoovoorts. Kortom hij stelde zich aan als de edelmoedige en deed zijn best om Werner den indruk te geven, dat hij een paar dagen geleden in overijling had gehandeld, iets wat ieder mensch wel eens kan overkomen, maar dat hij zijn dwaling had ingezien en nu gekomen was om die goed te maken en te herstellen.

Werner was te eenvoudig en ook te blij met dezen ommekeer in zijn patroon dan dat hij hierachter een valstrik zocht. Zijn open natuurkende dergelijke listigheden niet en hij vertrouwde zijn evenmensch veel te veel.

Dat was natuurlijk een gebrek van hem, maar een gebrek, dat niemand hem kwalijk kon nemen, omdat het uit zijn open en bescheiden karakter voortvloeide.

Het was dan ook volkomen begrijpelijk, dat hij in zijn vreugde, over de intrekking van het ontslag, meer sprak dan wel goed was. Hij zei, dat hij het natuurlijk zeer aangenaam vond, dat hij weer terug mocht komen, hetgeen voor hem een bewijs te meer was, dat de menschen beter waren, dan men vaak veronderstelde, want dat hij een paar dagen geleden nog een staaltje van de goedheid der menschen had ondervonden, door een voornaam heer, die hem beloofd had door de grootste moeilijkheden heen te helpen, als hij soms in ongelegenheid mocht geraken door zijn ontslag aan de fabriek.

Hopp veinsde de grootste belangstelling en liet niet onduidelijk doorschemeren, dat hij wel wist, wie dat was, want dat die heer tot zijn voornaamste vrienden behoorde en dat het eigenlijk door hem kwam, dat hij op zijn geno-

men besluit om Werner te ontslaan, terug gekomen was.

Werner zei dat hij dit meende te moeten betwijfelen, want dat die mijnheer hem gezegd had, dat hij zijn naam niet mocht noemen.

— Nu maar, — zei Hopp lachend, — dat geldt niet voor mij. En ik zal je bewijzen, dat ik het weet door zijn naam en adres te noemen. Hij heet John Raffles en woont in de Sloane-street.

— Hé ja, — zei Werner, — nu zie ik toch, dat U hem ook kent. (Daar de goede man nimmer kranten las, wist hij niet, dat Raffles door de politie werd gezocht. Trouwens hij kon niet veronderstellen, dat een zoo goed man als zijn weldoener oneerlijke practijken er op na zou houden).

— Dan maakt dat voor U natuurlijk een uitzondering — ging Werner voort, — maar wat U zegt van Sloane of Sloane-street, dat is niet juist.

— Niet? zei Hopp kwasi-verbaasd, — dan is hij zeker pas verhuisd.

— Dat is wel mogelijk, — hernam Werner, — want hij woont nu in Queen's Road, Hampstead Heath.

— Zoo? zei Hopp. — Nu, ik dank je wel Werner, dat je me dat gezegd heb, want ik was juist van plan hem een bezoek te gaan brengen en dat spaart me natuurlijk een langen weg te vergeefs uit. Ik ga nu dadelijk naar Queen's Road.

Hopp nam nu onder veel vertoon van harte-lijkheid, waarvan hij geen greintje meende, afscheid van zijn knecht en ging heen.

Hij vischte zijn zoon in het afgesproken café op en beiden begaven zich als de maan naar Scotland Yard om inspecteur Marholm op de hoogte te brengen van hun ontdekking.

HOOFDSTUK VII

Een mislukte arrestatie.

Toen inspecteur Marholm van de beide Hopp's hoorde waar Raffles woonde, beloofde hij hun, dat hij zoo spoedig mogelijk werk zou maken van het geval en dat zij waarschijnlijk nog dienzelfden avond en anders morgenoch-

tend de boodschap zouden ontvangen, dat de Groote Onbekende geen onbekende meer was en dat Raffles achter slot en grendel zou zitten.

Vader en zoon verwijderden zich, danig in

hun nopjes, dat ze dit zaakje zoo netjes hadden opgeknappt en zagen zich reeds weer in het bezit van hun ontstolen eigendommen.

Zoodra zij weg waren begon Marholm te overleggen wat hem te doen stond. Zooals gezegd, wilde hij deze arrestatie alleen opknappen, om welke reden hij er met geen enkele van zijn collega's over spreken kon en dus zeker ook niet met inspecteur Baxter, die anders ongetwijfeld met de eer zou gaan strijken.

Terwijl hij in zijn kamer heen en weer liep bedacht hij, dat het 't beste zou zijn, als hij een flink aantal agenten meenam naar de woning van den gezochte, die daar opstelde en dan trachtte in het huis te komen. Door een fluitsignaal zou hij dan te kennen geven, wanneer zij moesten binnen komen, voor het geval er soms tegenstand zou worden geboden.

Toen hij dit bij zich zelf had vastgesteld, belde hij per telefoon een twaalftal vertrouwde politie-mannen op, die op dat oogenblik geen dienst hadden, maar van wie hij wist, dat zij er niet tegen op zouden zien, om in hun vrijen tijd te werken, wanneer daardoor de kans geboden werd een mooien slag te slaan.

Het bleek dan ook werkelijk, dat geen van allen er bezwaar tegen maakte, maar allen er zelfs met geestdrift in toestemden mede te gaan, toen zij hoorden dat het hier een geval betrof, waarbij de Gentleman-Inbreker Raffles betrokken was. Marholm sprak met hen af, dat zij, om opzien te vermijden, elk apart naar Hampstead Heath zouden gaan, waar hij ook zou komen om hun verdere aanwijzingen te geven.

Nadat hij dit gedaan had, trok hij zijn beste uniform aan, want hij wilde dit zaakje eens keurig netjes opknappen en de wereld laten zien, dat hij het niet eens noodig oordeelde om in burger te gaan.

Toen hij gereed was vertrok hij, zonder iemand te zeggen waar hij heen ging en nam aan een taxistand een auto om zoo spoedig mogelijk op de plaats van zijn bestemming te komen.

Omstreeks den zelfden tijd, dat de beide Hopp's Marholm het adres verschaften van Raffles, zat deze met zijn vriend en secretaris, Charles Brand in zijn woning te Hampstead Heath, Queen's Road te dineeren.

Raffles had de gewoonte, om na het eten het licht te dooven, de gordijnen open te trekken, een luien stoel voor de ramen te schuiven en onder het genot van een fijne havana in het donker naar buiten te kijken.

Dit uurtje was het rustigste van den geheelen dag en dat had Raffles met zijn werkzame natuur ook wel noodig om fit te blijven.

Ook deze dag maakte geen uitzondering op

de andere en beide vrienden zaten kalm te rooken, te praten en naar buiten te kijken, toen Raffles eensklaps zijn sigaar uit den mond nam en tot Brand zei:

— Zeg Charly, kan jij, zonder van plaats te veranderen eens kijken naar den meest recht-schen boom van de laan, hier tegenover. Als ik me niet vergis, is daar wat aan de hand. Ik weet zeker, dat ik er den helm van een politie-agent heb gezien en nu zou dat zoo vreemd niet zijn, want het gebeurt wel meer, dat hier een agent patrouilleert, maar als ik me niet vergis, is het de helm van een inspecteur en is de drager van dat pompeuze kleedingstuk omringd door een stelletje andere mannen. Ik heb er zoo'n idee van, dat er hier of daar een arrestatie op til is en het zou volstrekt niet onmogelijk zijn, als ik het middelpunt van de belangstelling der heeren was.

— Nu, zie je wel, — zei Brand op eenigszins verstoorden toon, — ik vind ook, dat je den laatsten tijd veel te vrijgevig geweest ben met je naam en adres. Hoe licht kan het niet gebeuren, dat er verraders onder zijn, terwijl het bovendien heel goed mogelijk is, dat iemand zich per ongeluk verspreekt, zonder dat nu juist moedwil in het spel is. Dan heeft het maar iemand van de politie ter oore te komen en je vonnis is geteekend.

— Ho ho! — riep Raffles lachend uit, — je moet het niet te erg maken. Maar zelfs al is mijn vonnis geteekend, daarom is het nog niet ten uitvoer gebracht. Daar is wat meer toe noodig. Maar je hebt me nog niet eens geantwoord op mijn vraag of jij die politie-agenten ook ziet. Kijk eens goed, wil je?

Brand keek een paar minuten in de aangeduide richting en zei toen:

— Ik geloof waarachtig, dat je gelijk hebt, Edward. Wat zullen we doen?

— Niets. Dat wil zeggen, jij moet niets doen, althans voorloopig niet. Ik zal eens gaan kijken of ik er niet wat meer te weten van kan komen.

— Maar Edward, vind je dat niet gevaarlijk? — vroeg Brand op angstigen toon.

— Geen nood, beste jongen, — gaf Raffles ten antwoord, — Het spreekt van zelf, dat ik me onherkenbaar zal maken. Ik wil alleen zien of ik niet wat van de plannen van de heeren kan te weten komen.

Raffles ging naar boven naar zijn kleedkamer en kwam eenige minuten later, als een boer verkleed, de trap af en ging de achterdeur uit en de straat op.

Hij maakte een omweg en kwam na een poosje in de nabijheid van de laan, waar hij de politie-mannen had waargenomen. Hij deed nu zijn klompen, die nog al lawaai maakten, uit en liep op de dunne rubberschoenen, die hij over zijn sokken had aangetrokken, naar de

plek, waar hij den helm van den inspecteur had gezien.

Weldra zag hij deze weer en naderde nu behoedzaam onder dekking van de duisternis en achter de boomen verscholen.

— Zijn we allemaal bij elkaar? — hoorde hij op zachten toon een stem zeggen, die hij onmiddellijk als die van inspecteur Marholm herkende.

— Allemaal present, chef! — klonken nu verschillende stemmen.

— Mooi! — ging Marholm door. — Nu moeten jullie eens goed luisteren. Ik zal trachten het huis binnen te gaan, ongemerkt natuurlijk en me ergens verschuilen. Ik wacht dan tot Raffles in bed ligt en doe hem dan de handboeien aan, daarna geef ik het fluitsignaal wat we hebben afgesproken, jullie weten wel, twee korte en één lange stoot, zoo: tuut, tuut, tuuuuuuuut! Ik zal zorgen, dat de deur niet gesloten is, zoodat jullie binnen kunnen gaan, dan haalt er een taxi en dan gaat het in triomf naar het gebouw van Scotland Yard.

— Hè ja, chef, — riepen eenige politiemannen, — dat zal lollig zijn en wat zal heel Londen morgen er van ophooren als men verneemt, dat de meesterdief eindelijk gevangen nomen is. Ik verheug me al in het vooruitzicht.

— Ja, ik ook, — zei Marholm, — maar het meest verheug ik me nog over de verwondering en de jaloezie van inspecteur Baxter, die schijnt te denken, dat het nog eens voor hem is weggelegd om den Grooten Onbekende te arresteren.

De mannen bleven nog eenigen tijd met elkaar praten, maar Raffles hoorde het al niet meer, want hij had zich even stil, als hij gekomen was, weer verwijderd.

Op eenigen afstand trok hij zijn klompen, waar het stroo uitstak, weer aan en ging toen weer in de richting van den inspecteur.

Klots, klots, klonken zijn voetstappen in de zware klompen op den bevroren grond.

Raffles deed geen moeite zijn nadering te verbergen en stapte regelrecht op Marholm toe. Toen hij de mannen bij elkaar zag staan, riep hij reeds van verre:

— Genavond soam! Koud weertje, hè! D'r zit sneeuw in de lucht!

Toen hij dat gezegd had, gedroeg hij zich of hij verder wilde gaan en spuwde op den grond, zooals het een echten boerenknecht betaamt.

— Goeien avond, goede vriend, — zei Marholm, die een praatje wilde maken, — nog zoo laat op het pad?

— Jao, waarom nie? Ikke bin bi m'n mèske geweest, 'eb lekker 'n potje mit 'r gevrieën. Janneke is doch zoo'n zuut mèske, viel zuuter dan die trotsche pauw van hieruover, die bi mienier de graaf dient.

— Zoo? — zei Marholm, die op het hooren van dat „mienier de graaf" van hieruover, de ooren spitste, in de hoop wat meer te weten te komen. — Zoo? En heb je daar ondervinding van op gedaan?

— En of — ik, mienier, — zei Raffles, die een denkbeeldige pruim in zijn mond verschoof en weer eens frisch op den grond spuwde. — Ik 'eb ierst gevrieën mit Liezie van hieruover, maor die hatte gauw genug van mi. Ze houdt niet van boeren, zeit ze, houdt meer van mooie mieneirkes mit gouden brillekes op of van soldaatjes met die mooi pakkies àn, zooas gie d'r ook iene àn 'eb. O, daor is ze zoo dol up, kollossaol. Die mèg ze zoo graog lieën. Ikke geuleuf vast, dat as gie mit die mooie jas bi d'r kump en zegt datte gie 't zoo koud 'eb, datte ze oe een kummetje kuffie gèft. Ikke geuleuf et vast.

— Zoo, zou je dat denken, goede vriend? — zei Marholm, die nu eensklaps een idee had gekregen door dat kletspraatje van den boerenlummel. — Zou je dat werkelijk denken? Want ik wil het je wel verklappen, dat ik erg koud ben, hetgeen niet te verwonderen is, als je hier zoo lang op post moet staan.

— Ikke wiet et bina zeker, mienier, — zei Raffles. — Ikke zou et er maor es op waogen. Zie kàn nie meer zeggen als nie en dèn is er nog niks verleuren, nie waar? Nou goeien avond saom. Ikke ga naar huus.

— Goeien avond, — zei Marholm, nadenkend. Hij had, zooals gezegd, plotseling een goed denkbeeld gekregen en hoe meer hij er over nadacht, hoe meer zin hij er in kreeg. Hij zou dan wel eens kennis willen maken met dat Liezie, dat bij mijnheer de graaf hierover diende. Dat was natuurlijk het dienstmeisje van graaf Selffar, onder welken naam Raffles hier woonde.

Terwijl Marholm zoo stond te overleggen, was Raffles op zijn klompen verder geklotst tot zijn voetstappen in de verte verloren gingen. Toen bukde hij zich, verdween plotseling onder de boomen van een boschje, trok daar zijn klompen weer uit en snelde zoo vlug zijn beenen hem wilde dragen naar zijn huis terug. Ook hij had een prachtig denkbeeld gekregen, dat hij ten uitvoer wilde brengen.

Toen hij bij zijn huis aankwam, opende hij de achterdeur met den sleutel en trad binnen.

— Is Mina hier nog? — vroeg hij aan Gaston, die hem tegemoet trad.

Mina was een gezonde vrouw van een jaar of dertig, die een paar malen per week het grove werk in huis kwam doen en elken avond de borden omwaschte.

— Ik geloof het wel, mylord, — zei Gaston, — ik zal eens even gaan kijken.

Raffles liep hem na, naar de keuken, waar zij Mina nog vonden, terwijl zij juist bezig was

met haar schort af te doen, daar zij van plan was naar huis te gaan.

Mina, die Raffles wel eens gezien, maar nog nimmer in de keuken ontmoet had, sloeg verlegen haar ondeugende oogen neer, maar Raffles stelde haar weldra op haar gemak, door haar heel vriendelijk toe te spreken.

— Mina, — zei hij, — je kunt me een groot plezier doen, door nog even te blijven, zou je dat willen doen!

— Ja zeker, mylord, — antwoordde zij, verheugd, dat haar meester haar zoo vriendelijk aansprak.

— Goed, luister dan, ik wil van avond een grap uithalen. Het gaat om een weddenschap. Straks, over een minuut of tien, zal je waarschijnlijk bezoek krijgen van een politie-agent, of liever van een inspecteur in uniform. Die zal je Liezie noemen, want hij ziet je voor een ander aan. Hij zal een praatje met je willen maken en daar moet je zoo'n beetje op ingaan. Je kunt hem alles vertellen wat je wilt. Je zegt hem bij voorbeeld, dat ik gewoon ben om elken avond met mijn secretaris uit te gaan en pas tegen een uur of elf, half twaalf thuis te komen. Onder het praten biedt je hem een kop koffie aan, dat zal hij zeker niet afslaan.

— Maar er is geen koffie meer, mylord, — zei Mina.

— Dat is niets, dan zetten we wat, — zei Raffles lachend. Ik zal je zeggen in welken kop je hem moet inschenken. En nu moet je eens goed opletten. Terwijl hij drinkt, laat je hem even hier in de keuken alleen en dan weet ik zoo goed als zeker, dat hij stiekum naar boven gaat. Je moet net doen alsof je daar geen erg in hebt. En jij ook, Gaston. Goed begrepen, dus, niet waar! Hij gaat stiekum naar boven en jullie hebben daar geen erg in. Als Mina in de keuken komt en zij ziet, dat hij er niet meer is, dan praat ze zoo'n beetje in haar zelf en zegt: Hè, is de inspecteur weg gegaan? Wat jammer! Ik vond hem zoo'n knappe man en zoo intelligent. Ik had graag nog een beetje met hem gepraat, maar enfin, er is niets aan te doen. Ik ga nu maar naar huis.

— Het spreekt vanzelf, Mina, dat je diezelfde woorden niet behoeft te gebruiken, als je maar iets van dien aard zegt, dan is het al lang goed. Je kunt dan gerust naar huis gaan. Als je je rol goed speelt, dan zal ik zorgen, dat je met Kerstmis reden hebt om met genoeg aan deze kleine comédie terug te denken. Kan ik op je rekenen?

— O, zeker, mylord! — zei Mina met een blijden lach. — Ik zal zorgen, dat U geen klagen hebt.

— Mooi! — zei Raffles en zich vervolgens tot zijn kamerdienaar wendend. — En jij ook, hè Gaston, je hebt me goed begrepen. Je doet net of je geen erg hebt, als je dien inspecteur

hier of daar mocht zien. Hij zal zich ergens willen verbergen en daar is het mij juist om te doen. Vooruit nu, ik ga even met mijnheer Brand uit en jullie spelen je rol goed, hè?

Mina en Gaston gaven Raffles nogmaals de verzekering, dat zij precies zoo zouden handelen als hij hun gezegd had en hij ging heen.

Een paar minuten later kwamen Raffles en Brand, die het huis verlaten hadden, op eenigen afstand van het huis Marholm tegen, die op weg was om zijn geluk bij Liezie te beproeven.

Marholm, die zag, dat alles in huis in diepe rust was, waaruit hij afleidde, dat de bewoners uit waren, klopte voorzichtig aan de achterdeur aan en zei toen Mina de deur opendeed:

— Goeien avond, juffrouw Liezie, ik geloof, dat een van de bovenramen open staat. Dat is gevaarlijk met het oog op inbrekers. Wilt u daar eens naar kijken.

— Ja zeker, mijnheer, — zei Mina, die deed alsof ze erg geschrokken was; waar is dat raam?

Marholm nam haar nu mee naar buiten en wees naar boven. Maar Mina had betere oogen dan de politie-man en zei, dat hij zich vergiste, want dat het raam wel degelijk gesloten was. Het was de maan, die er op scheen en den indruk maakte alsof het open stond.

Maar het ijs was nu gebroken en Marholm begon een praatje, waar Mina grif op inging.

Die boerenlummel had gelijk, — dacht Marholm, onder het praten. — Dat meisje is niet afkeerig van een knap man in uniform.

Terwijl Marholm stond te praten, blies hij nu en dan in zijn handen en stampte met zijn voeten op den grond, alsof hij het koud had.

— Het is koud van avond, mijnheer, — zei Mina, terwijl zij deed alsof zij huiverde, — hebt U misschien trek in een lekker warm kop koffie? U kunt gerust binnenkomen, want mijn meester is niet thuis. Die gaat 's avonds altijd uit en komt gewoonlijk om een uur of elf thuis.

— Dat mag ik niet afslaan, m'n lieve kind, — zei Marholm en dacht er over hoe Liezie het zou opnemen, als hij haar eens in de wangen kneep. Maar gelukkig voor hem ging hij daartoe toch maar niet over, daar hem dit anders zeker een oorveeg zou hebben gekost.

Mina ging nu naar binnen en bood Marholm een stoel aan in de keuken. Zij had op een klein tafeltje een koffiepote op een lichtje staan, met koppen en schotels en op een schaalte eenige biscuits. Het fornuis brandde nog en het was er behaaglijk warm.

Het tweetal ging aan het tafeltje zitten en weldra schonk Mina voor hen beiden een dampende kop koffie in.

Marholm kreeg den drank toegediend in een grooten witten kop met blauwe figuren, die

Raffles haar even te voren aangewezen had. Mina dronk uit een kleiner kopje.

Toen Marholm bezig was het warme vocht naar beneden te laten glijden, hetgeen hem inderdaad goed deed, liet hij zijn oogen eens rond gaan, want hij begreep, dat hij er iets op moest verzinnen, als hij ongemerkt in huis wilde blijven.

Gelukkig kwam Liezie hem zelf te hulp, door op te staan en plotseling uit te roepen:

— Daar geloof ik waarempel, dat die ondeugende poes in den kelder den boel aan het omhalen is. Hoor haar eens te keer gaan! Ik hoop, dat u het me niet kwalijk neemt, inspecteur, maar ik moet u even alleen laten, om te gaan kijken wat dat beest nu weer uitvoert. Die kat is een nagel aan mijn doodkist.

Liezie ging heen, Marholm spoelde met één slok de rest van de koffie naar binnen en keek om zich heen.

In den hoek van de keuken zag hij een soort turfkastje. Hij keek er in en zag dat het leeg was. Er zaten een paar gaten in het openklepdeurtje en onmiddellijk rijpte in hem het plan, om daar in te kruipen. Het was inwendig weliswaar niet groot, maar als hij zich klein maakte en op zijn hurken ging zitten, dan kon hij er net in.

Het zou wel geen gemakkelijke houding zijn, maar hij hoopte, dat het niet te lang zou duren. Aan frissche lucht zou het hem niet ontbreken, daar die door de gaten kon toetreden.

Hij ging nu naar het tafeltje terug, krabbelde een paar woorden op de marge van een krant, die hij zag liggen, scheurde dat papier-tje er af en legde het boven op de ledige koffiekop, zoodat Liezie, als ze terug kwam, het wel moest zien en verborg zich in het turfkastje.

Juist had hij het deurtje naar zich toegehaald of de deur ging open en Mina trad binnen.

— Daar heb je Liezie, — dacht Marholm, ik hoop dat ze gauw weggaat en ik er uit kan komen, want het valt me hier niets mee; het is benauwd en mijn knieën doen me pijn.

Mina keek de keuken rond en toen ze niemand zag, deed ze alsof ze verwonderd was en begon in zich zelf te praten:

— Nu, dat is waarempel ook wat moois, — zei ze, — terwijl ze het servies begon op te ruimen. — Nu ga ik even weg en in dien tijd gaat de inspecteur heen. Zoo lang ben ik toch niet weg geweest. Hij had wel zoo beleefd kunnen zijn even op me te wachten. Ik zal eens zien of hij de buitendeur goed dichtgetrokken heeft. Hé, wat is dat? . . .

Op dat oogenblik vond zij op de leege koffiekop van den inspecteur het papiertje en zag, dat er wat op geschreven stond. Zij las:

„Lieve Liezie,

„Denk niet, dat het ondankbaar van me is, dat „ik zoo in eens weg ga. Maar ik mag mijn post „niet te lang alleen laten en ik vrees, dat je „nog eenigen tijd noodig zult hebben, om de „poes te vinden. Ik hoop dat we elkaar eens „gauw zullen weerzien, hetgeen ik ook wel „denk en bedank je vast hartelijk voor je lekkeren kop koffie. Ik zal nog vaak aan je ont- „haal denken. Gegroet!

Inspecteur Marholm.

Dat laatste wat Marholm geschreven had, zou inderdaad in vervulling gaan. Hij zou nog menigmaal in zijn leven aan dien kop koffie denken, maar op een andere manier als hij zich voorgesteld had.

Intusschen ruimde Mina het servies op en trok vervolgens haar mantel aan. Daarna riep zij Gaston, die de deur achter haar zou sluiten en vertrok. Marholm ademde op.

Of het kwam door de kleine ruimte, waarin hij opgeborgen zat, kon hij niet zeggen, maar het was zeker, dat zijn hoofd zoo zwaar werd als lood. Hij snakte naar adem en begreep, dat hij het daar in die enge turfkast niet lang meer zou kunnen uit houden.

Gelukkig voor hem maakte de knecht vlug voort en mompelde onder het heengaan:

— De graaf heeft gezegd, dat ik niet op hem behoef te wachten en dat ik naar bed kan gaan. Ik zal dat maar doen, want ik ben slaperig.

Nadat hij dit op halfluiden toon gezegd had, ging hij de keuken uit.

Marholm had wel kunnen zingen van blijdschap. Hij had het rijk nu alleen. Hij kroop het kastje uit en legde zijn oor tegen de keukendeur, hoorde hoe de knecht de trappen opliep, onderscheidde toen duidelijk ergens op een hooger gelegen verdieping het open en weer dicht gaan van een deur, waarna alles stil werd.

Nu haalde hij zijn electriche zaklantaarn voor den dag en keek om zich heen.

Nu kwam het er op aan om vlug te handelen. Hij zou heel voorzichtig naar boven gaan en zich in de slaapkamer van den bewoner verschuilen. Als de heer des huizes dan thuis was gekomen en sliep, dan zou hij hem de handboeien aan doen, vervolgens het fluitsignaal geven en ten slotte zijn gevangene naar Scotland Yard laten overbrengen. Hij trilde van ingehouden pret als hij aan dezen triomf dacht. Het zou schitterend zijn en hij zou zeker voor promotie worden voorgedragen. Hij vond zich zelf een gelukkig mensch.

Het eenige, dat hem hinderde, was een lichte hoofdpijn, een zwaarte in zijn hersens, maar dat was zeker van dat turfkastje. Het was daar

klein en benauwd en daar had hij natuurlijk hoofdpijn van gekregen. Het zou wel weggaan, als hij goed in actie was.

Hij doofde het licht van zijn lantaarn en ging de trap op.

Eerst kwam hij in de gang van de étage gelijkvloers. Onhoorbaar liep hij met de punten van zijn voeten over de roode peluche looper, die de wit marmeren gang van het eene einde naar het andere bedekte.

— Fijn spul, vond Marholm, Mijnheer de graaf heeft een fijnen smaak en voor het geld heeft hij het niet te laten. Als hij te kort komt, dan pleegt hij maar een kraakie!

Nog een étage ging hij hooger. Daar zouden wel de slaapkamers gelegen zijn, — dacht hij. Jammer, dat hij zoo'n pijn in zijn kop had. Het leek wel alsof het hoe langer hoe erger werd. Het liefst was hij ergens gaan zitten, want zijn beenen werden zwaar en zijn oogen vielen bijna toe. Maar met een bovenmenselijke inspanning wekte hij zich weer op. Dat mocht niet. Hij mocht daar vooral niet aan toegeven, want dat zou dit mooie zaakje voor hem verloren gaan. Kom, gauw de slaapkamer van den graaf opgezocht.

Het toeval was hem gunstig. De tweede deur, die hij opendeed, ontsloot hem het slaapvertrek van den heer des huizes. Daar was geen twijfel aan. Dáár stond het fraaie, koperen ledikant, dáár waren de kleerkasten, en daar was de waschtabel. Het zag er alles fraai uit en liet niet den minsten twijfel over den smaak van den bewoner.

— Waar zal ik me verstoppen? — dacht Marholm, toen hij rondkeek bij het licht van zijn elektrische lantaarn.

— Wacht, — dacht hij, — ik kruip onder het bed. Het is daar breed genoeg, zoodat niemand me ziet. Ik mag niet veronderstellen, dat Raffles, als een schuchter, jong meisje, vóór het slapen gaan onder zijn bed kijkt en als hij het wel doet, nu, dan zal ik hem wel weten te bedwingen. Hij tastte met zijn hand naar de revolver in zijn zak en voelde zich gerustgesteld. Hij doofde zijn lantaarn en kroop onder het ledikant.

Hij slaakte een zucht van verlichting, toen hij lag. Hij kon niet meer op zijn beenen blijven staan van duizeligheid en hoopte dat het onder het wachten, terwijl hij daar lag wel over zou gaan.

Nauwelijks onder het bed, viel hij in een vasten slaap. Het slaapmiddel van Raffles, dat hij vooraf in den blauwen koffiekop had gedaan, begon te werken en de eerste uren zou Marholm niet van het bestaan van god of goed mensch afweten.

Terwijl dit alles binnenshuis gebeurde, ston-

den aan de achterzijde op eenigen afstand van het huis, twee heeren achter een boom naar het huis te kijken.

Het waren Raffles en Brand, die het terrein verkenden. Zij hadden duidelijk gezien, hoe het licht van een electrisch zaklampje eerst in de keuken had geschenen, daarna achter de gordijnen van de vestibule beneden en vervolgens achter de ruiten van zijn slaapkamer.

— Nu is hij in het hol van den leeuw, — mompelde Raffles tot Brand, die ademloos toekeek. — Nu heeft hij gevonden wat hij zocht en gaat hij zich verbergen, want het licht wordt gedoofd. Hoe laat is het nu?

Raffles raadpleegde zijn polshorloge. — Precies tien uur. We zullen nu nog een half uurtje voorbij laten gaan voor alle zekerheid en dan eens gaan kijken, waar onze vriend zit. Ga je mee, Charly, dan loopen we wat om, want ik heb van dat staan koude voeten gekregen.

De beide vrienden gingen op stap, om na een half uur terug te komen. Voorzichtig liepen zij de trappen op en klopten in het voorbijgaan op de deur van Henderson, die, zooals meestal, in huis sliep.

— James, — zei Raffles met gedempte stem door het sleutelgat, — kleed je aan, want we zullen je straks even noodig hebben. Ik kom je dan wel halen. Maar geen geraas maken, hoor!

— Heel goed, mylord, — klonk de stem van Henderson terug, die aanstonds zijn bed uitwipte.

Raffles en Brand klopten nu aan de kamerdeur van Gaston.

— Gaston, ben je al naar bed? — vroeg Raffles.

— Neen mylord, — klonk het antwoord en tegelijk werd de kamerdeur geopend en verscheen de aangesprokene op den drempel.

— Wat blijft, mylord?

— Ga even met ons mee, Gaston, — zei Raffles, ik heb een leuk baantje voor je.

Het drietal trad de kamer binnen.

Eén oogopslag was voor Raffles voldoende om te zien waar Marholm zich verstopt had. Een paar vuile schoenen staken een weinig onder het ledikant uit.

— Hij had waarachtig wel eerst zijn voeten kunnen vegen, — mopperde Raffles, — wat zijn die menschen van de politie toch altijd onbehouden.

Nu wenkte hij Gaston en met vereende krachten werd Marholm van onder het ledikant vandaan gehaald. Natuurlijk bleef de arme inspecteur onder den invloed van het slaapmiddel stevig doorslapen en merkte niets van alles wat er om hem voorviel.

Marholm werd op een stoel gezet en Raffles

beval Gaston scheerzeep, kwast en scheermes te krijgen.

— Inzeepen, Gaston, — zei Raffles en snor en baard allebei afscheren. Daarna trek je hem de uniform uit, leg ze voor mij klaar en stop hem in bed. Maar eerst moet je hem een van mijn zijden nachthemden aantrekken.

Gaston voldeed aan het bevel van zijn meester, terwijl Brand, die danig schik in het geval had, hem daarbij hielp.

Intusschen begon Raffles zich te vermommen. Hij nam een stukje vleeschkleurig caoutchouc, waarop een baard en knevel waren geïnplanteerd, precies van dezelfde kleur en fatsoen als Marholm zooeven nog gedragen had en deed die op kin en bovenlip. Vervolgens begon hij met een paar kleurwatertjes te werken en deed dat zóó handig, dat hij binnen vijf minuten sprekend op den inspecteur geleek.

Deze was door het afscheren van baard en snor haast niet meer te herkennen en in het halfdonker zou men hem ongetwijfeld voor Raffles zelf hebben kunnen houden.

Raffles was nu gereed en bekeek zich zelf in den spiegel.

— Uitstekend! — zei hij, — vind je ook niet Charly?

— Als twee druppelen water, — meende zijn vriend.

— Dat vind ik ook, al zeg ik het zelf, — hernam Raffles. — Ik vind niet, dat ik er mooier op geworden ben, maar enfin, misschien zal de uniform me meer recht laten wedervaren.

Hij hulde zich nu in de uniform van Marholm en tastte in een der zakken.

— O ja, dat is waar ook, — mompelde hij, — terwijl hij een paar handboeien te voorschijn haalde. — Die mooie dingetjes moeten we hem nog om doen. De officieele braceletjes! Help eens een handje, Gaston.

Weldra had de stevig doorslapende Marholm de handboeien aan en stond Raffles gereed om het laatste bedrijf van deze tragi-comedie te spelen.

Hij nam nu afscheid van Gaston en Brand en zei hun, dat ze met de auto naar hun huis in Victoriastreet moesten gaan. Henderson was al gewaarschuwd en zou hen brengen. Zij moesten dan den volgenden ochtend een verhuishwagen bestellen en al het huisraad naar een verkoopplokaal laten brengen. Want het was duidelijk, dat zij in dit huis niet meer terug konden komen. Dat was echter niet erg, want Raffles had huizen genoeg tot zijn beschikking.

Nadat hij dit met hen afgesproken had, gaf hij hen beiden de hand en zei, dat hij waarschijnlijk nog dienzelfden avond, al werd het dan ook een beetje laat, bij hen in de Victoriastreet zou komen. Hij verzocht hen hem nu nog

vooral eens goed aan te zien, opdat ze niet zouden denken, dat een werkelijke politieman hen kwam opzoeken.

De twee mannen verlieten nu het huis en gingen door een achterdeur weg.

Zoodra zij vertrokken waren ging Raffles in zijn uniform naar beneden en opende de huisdeur. Hij stak het licht in de vestibule op, maar zorgde er voor met zijn rug er tegen te gaan staan, zoodat zijn gelaat in de schaduw bleef.

Toen liet hij het afgesproken fluitsignaal hooren. Tuut, tuut, tuuuuuut!

In eens was de eenzame laan, die zich voor het huis uitstrekte, tot leven gewekt. Van alle zijden stormden politie-mannen aan en weldra was hij omringd door een 12-tal agenten, die gereed stonden om de bevelen van hun chef ten uitvoer te brengen.

— Voorzichtig naar boven mannen! — zei Raffles met veranderde stem. — Loop zoo voorzichtig en zachtjes mogelijk. Er is waarschijnlijk niemand thuis, behalve de graaf, maar je kunt nooit te voorzichtig zijn. Op de eerste étage, de tweede deur rechts, daar ligt in zijn bed de beruchte gentleman-inbreker, Raffles. Ik heb hem door een slaapmiddeltje vast doen inslapen en hij zal er waarschijnlijk niets van merken wat jullie met hem doen. Laat een van jullie een auto halen, leg hem daarin en breng hem onmiddellijk naar Scotland Yard. Maar doe hem geen leed en behandel hem als een heer. Hij heeft de handboeien om, dus hij kan zich niet verweren, als hij soms wakker mocht worden. Laat vier man met hem meegaan, dan kan de rest de tram nemen.

Ik ga nu eerst even de Yard opbellen en volg dan zoo spoedig mogelijk. Adieu!

De politie-mannen salueerden met veel ontzag voor de schranderheid van hun chef Marholm, die dat zaakje zoo netjes had opgeknappt. Een minuut later waren zij de trap op gegaan en was Raffles in de duisternis van de laan verdwenen.

Precies een half uur later hield een auto voor Scotland Yard stil, waaruit vier politie-agenten in burger een gevangene droegen, die onder de dekens waarin men hem gewikkeld had, niets anders dan een zijden nachthemd aan had.

Op hetzelfde oogenblik ging de telefoonbel over in de kamer van inspecteur Baxter, die dien avond dienst had en zich verwonderd afvroeg waar zijn collega Marholm bleef.

Hij nam den hoorn van den haak en meldde zich met:

— Halo! Hier Baxter van Scotland Yard! Met wie?

Toen het antwoord kwam, liet hij van schrik den hoorn haast uit zijn handen vallen. Hij vermande zich echter om nog even verder te luisteren, maar nauwelijks had hij nog een paar woorden gehoord of met een luide vloek smet hij den hoorn op de tafel en snelde naar

beneden, waar men juist het lichaam van den gevangene op een veldbed had neergelegd.

Wat zich toen in die kamer afspeelde meenen wij met goed gevolg aan de verbeelding van onze lezers te kunnen overlaten.

De volgende aflevering (No. 528) zal bevatten :

DE ZILVEREN APOSTEL.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885